

naša luč

1989
april
4

moja fara mi ne sme biti deveta briga

Na tejle strani si letos člani naših slovenskih far po evropski tujini sporočamo svoje misli, doživetja in predloge za prenavljanje naših župnij. Kdor ima kakšno takšno misel, naj jo pošlje, da se z njo obogatimo tudi drugi!

JEZUS JE SVOJE UČENCE NAJPREJ ZBRAL, POTEM PA POSLAL V SVET. TAKO SE TUDI DANES KRISTJANI ZBIRAMO PREDVSEM PRI NEDELJSKIH MAŠAH, OD KODER SMO POSLANI V NAŠ VSAKDAN, DA TJA PRINAŠAMO BOŽJO LUČ IN BOŽJO LJUBEZEN.

Kakor na eni strani ne bi bilo prav, da bi skušali duhovniki ljudem oznanjati krščanstvo, ki ne bi terjalo nobenih žrtev, tako pa SE je na drugi strani treba OZIRATI tudi NA potrebe in ŽELJE FARANOV, da jim namreč naše župnije pomagajo tam, kjer je potreba največja. Najbrž so se v tej misli spočeli razni naši šolski tečaji, pogovori z mladimi, srečanja zakoncev in podobno.

Za obiske starih in bolnih faranov je naše vernike običajno težko pridobiti, saj so razdalje po naših župnijah neenkrat ogromne, večkrat pa tudi tisti, ki bi bili obiska potrebni, nočejo svojega imena obesiti na veliki zvon.

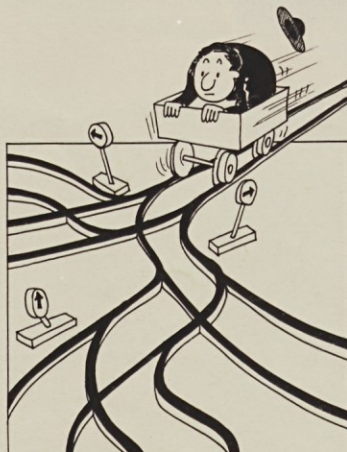
CERKEV JE PO SVOJEM BISTVU MISIJONARSKA. TO POMENI, DA MORA VSAK NJEN ČLAN PRIČEVATI ZA EVANGELIJ. V DRUŽINI, NA DELOVNEM MESTU, V PRIJATELJSKEM KROGU, MED SOSEDI, NA POČITNICAH — POVSOD ŽIVETI KOT DRUGI KRISTUS.

Pravijo, da je znamenje starosti, če nekdo rad govori o prejšnjih, dobrih časih. KLJUB TEMU OČITKU JE ZANIMIVO

UGOTOVITI, KAJ VSE SO NEKDAJ LJUDJE ŽRTOVALI ZA MAŠO. Na deželi je bilo treba redno narediti dolgo pot, tudi po uro in več dolgo, da je nekdo prišel v cerkev. In cerkve so bile mrzle, klopi pa navadno zelo neudobne. Spovedniki so bili dostikrat zelo strogi, pridige dolge. Pa so ljudje vseeno redno prihajali k maši.

Današnji človek je izgubil smisel za božje, za duhovno. Samo tukaj lahko tiči vzrok, da ima za mašo tako malo smisla in časa. Delo duhovnikov bo moralo iti pač v to smer: kazati ljudem koristi, ki jih imajo za svoj čas in za svojo večnost, če se udeležujejo cerkvenega življenja.

KARDINAL RATZINGER JE POVEDAL ZANIMIVO MISEL, DA JE

DANAŠNJA CERKEV POSTALA NA POVSEM NOV NAČIN CERKEV POGANOV. NI VEČ CERKEV POGANOV, KI SO POSTALI KRISTJANI, AMPAK CERKEV POGANOV, KI SE ŠE IMENUJEJO KRISTJANI, KI PA SO DEJANSKO POSTALI POGANI.

V VELIKONOČNEM ČASU ne gre pozabiti na kasete s slovenskimi velikonočnimi pesmimi, ki so jih doma izdali in jih imajo naša slovenska župnišča v tujini na voljo za nakup.

V tem času, ko postajajo video aparati vedno bolj nepogrešljivi del naših domov, bi bilo prav, ko bi Cerkev v matični Sloveniji pripravila video kasete s slovenskimi verskimi običaji (obredi svetega tridnevja, butare, pirhi, raglje, blagoslov jedil, sekanje pirhov itd.).

CERKEV NI OD SVETA, JE PA V SVETU. JE OD KRISTUSA PO IZVORU, A PRAV TAKO OD NJE GA POSLANA MED LJUDI. KVAS SVETA IN SOL ZEMLJE. OD ZNOTRAJ NAJ BI KRISTJANI PREKVASILI ČLOVEŠKO DRUŽBO.

TO JE PREDVSEM NALOGA LAIKOV. ZATO BI MORALI V SINDIKATE, V POLITIKO, V MNOŽIČNA OBČILA. ZAKAJ NAJ BI PREPUŠČALI VPLIVNA MESTA V DRUŽBI SILAM ZMOTE IN VELIKOKRAT ZLA?

NASLOVNA FOTOGRAFIJA:
Rojstna hiša pisatelja Josipa Jurčiča na Muljavi blizu Stične.
Pred njo čebelnjak.

čakajoč na demokracijo

V Sloveniji rastejo razne zveze in odbori za demokracijo kot gobe po dežju, kar je seveda zelo razveseljivo. Manj razveseljivo je to, da so vse prisiljene pod skupni dežnik SZDL. Razlog za to je jasen: SZDL je podružnica partije in zunaj dometa le-te ne sme iz slovenskih tal pognati nobena zel. Točno ta črta je pa obenem tudi ločnica med nedemokracijo in demokracijo. Na Slovenskem smo torej ob vseh demokratičnih zvezah in odborih slejkoprej onstran demokratičnega prostora.

Da človek to dožene, mu ni potrebno nobeno povečevalno steklo. Če iščemo npr. samo navzočnost slovenske Cerkve v družbenih občilih, odkrivamo v njih o njej samo molk. Če se zbere v Stični več tisoč vernih mladih k molitvenemu srečanju ali če se odpelje 60 avtobusov mladih kristjanov v Pariz k mednarodnemu verskemu zborovanju ali če se večer za večerom skozi ves teden zbira k teološkemu tečaju po tisoč poslušalcev, o vsem tem režimski mediji ne vedo ničesar, medtem ko še tako majhen in nepomemben partijski vzgib gotovo najde v njih odmev.

Na letošnjem srečanju slovenskih verskih časnikarjev v nadškofijskem domu v Ljubljani je govornik našteval, kaj vse je imela včasih slovenska katoliška stran v svojih vrstah: „množico mislecev, delavcev in kmetov, humanistične in tehnične inteligence, svoje časopise in šole, prvo slovensko gimnazijo v Šentvidu, itd. itd. Revolucija je vse to odnesla v veter.“ Pa še: „Slovenska krščanska skupnost je po vojni prehodila trnovo pot. To je bilo pravih štirideset let puščave.“ In na koncu: „Čas je, da se v deželi zasliši krščanski glas: v šolstvu, v kulturi, v gospodarstvu, v notranji in zunanji politiki, preko javnih medijev in občil.“

Čas, ko bodo slovenski kristjani smeli tudi v javnosti zadihati s polnimi pljuči, bo prišel tisti hip, ko bo partija odložila monopol oblasti. Med besedami in dejanji je seveda velika razlika in prehoditi bo najbrž treba še lep konec poti. A nekoč bo tisti čas prišel. Pravzaprav bi bilo tudi za zaviralce tistega časa bolj ugodno, če bi demokracija čimprej prišla.

br

Založnik: Avguštin Čebul,
župnijski urad Št. Lenart,
9587 Ričarja vas.
Odgovorni urednik: dr. Janez Horn-
böck, 9020 Celovec, Viktringer
Ring 26. Tisk: Tiskarna Družbe sv.
Mohorja, 9020 Celovec, Viktringer
Ring 26.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt
Austria

NAROČNINA
(v valuti zadevne dežele):

Avstrija 140 šil.
Anglija 7 fun.

Beglija 450 fran.
Francija 70 fran.
Italija 15.000 lir
Nizozemska .. 23 gld.
Nemčija 22 mark
Švica 20 fran.
Švedska 70 kron
Avstralija 12 dol.
Kanada 15 dol.
ZDA 12 dol.

Razlika v cenah je zaradi neenake
poštne v posameznih državah in
različnih deviznih preračunavanj.

Naročnike sprejemajo poverjeniki
in uprava NAŠE LUČI.

PRINTED IN AUSTRIA

Sprta soseda

Nekdaj sta bila dobra soseda. Bila. Sedaj že dolgo nista več. Vmes je prišla živa meja. Ne vesta več, zakaj, ampak kar naenkrat otroci niso smeli več preko te žive meje. Niso je smeli več preskočiti, niso se smeli več igrati skupaj.

Zastaralo se je. Že deset let menda ne govorita med seboj. Napetost je od časa do časa narasla skoraj do vrelišča, pa spet pojenjala. Oba sosedata sta vsak zase iskala in zagrenjeno opazovala, kaj drugi naredi narobe. Sem in tja je prišlo do medsebojnih očitkov, največkrat je vladal odklonilni in na videz brezbrizni molk, ki sta ga drug drugemu zamerila kot izzivanje. Živa meja se je medtem krepko razrasla. Obrezovala sta jo vsak na svoji strani vedno skrbno tedaj, ko sosed ni mogel biti zraven.

Oba sta študirana človeka, celo priznana strokovnjaka. Rešila sta vsak na svojem področju že veliko zapletenih znanstvenih in organizacijskih proble-

mov. Tam sta res prava mojstra. Vendar jima njuna visoka poklicna strokovnost ne pomaga v njunem skupnem medsosedschem zapletu. Tu kot da njuna pamet odpove. Nimata razumevanja, da se dejansko kot soseda medsebojno potrebujeta. Sosedstvo se je razblinilo v nerazumno sovražnost.

Otroci so medtem odrasli. Seveda govorijo med seboj in se čudijo, kako da starši že tako dolgo vztrajajo v sovražnem nasprotovanju.

Da je bilo vse skupaj še bolj zapleteno je bila vzrok tudi razraščajoča se jabljana ob meji. Veje so že nekaj let segale na sosednjo stran. Vsaka jesen je prinesla novo jezo in nevoljo, saj je padlo listje pa tudi sadeži na sosedov vrt. In potem tiste grožnje, izrečene ravno toliko glasno, da sosed ni mogel preslišati, da bo enkrat za vselej treba porezati tiste veje in da bi bilo najbolje požagati kar celo drevo.

Z druge strani je prišla takoj pripomba, da bo sledil korak na sodišče, če

Poznati Kristusa

Med človekom, ki se je pred nedavnim spreobrnil k veri v Kristusa, in njegovim neverujočim prijateljem je potekal takle pogovor: „Torej si začel verovati v Kristusa?“

„Da.“

„Potem pa gotovo veliko veš o njem. Povej mi: V kateri deželi se je rodil?“

„Ne vem.“

„Koliko je bil star, ko je umrl?“

„Ne vem.“

„Koliko pridig je imel?“

„Ne vem.“

„Presneto malo veš za človeka, ki trdi, da je začel verovati v Kristusa!“

„Prav imaš. Sram me je, ker tako malo vem o njem. Vem pa tole: Pred tremi leti sem bil pijanec; bil sem ves v dolgovi; družina mi je razpadla; žena in otroci so se vsak večer bali mojega prihoda domov. Zdaj pa sem opustil pijačo; rešili smo se dolgov, naš dom je zdaj srečen in otroci vsak večer željno pričakujejo, da se vrnem domov. Vse to je zame storil Jezus. Toliko pa vem o njem!“

Resnično vedeti: to pomeni, spremeniti se zaradi tega, kar vemo.

„Zapoj veselo, o kristjan . . .“

se bo kdo dotaknil njihovega drevesa. In potem s te strani spet, da tudi vedo za svoje pravice in da bodo hranili svoje upravičene zahteve.

To leto se je lastnik jablane le pripravil, da obreže mlado drevo. Pristavil je lestev in se lotil obžagovanja. Z drugega praga ga je opazovalo budno oko, kako sosed smeti lepo pokošeno trato. Če bo padla kakšna večja veja, si ga bo pa pošteno privoščil.

Oni na lestvi je hotel ravno seči po največji veji, ki je visela preko žive meje, ko se mu je lestev spodmaknila in je omahnil z nje. Padec je bil hud, še posebej zaradi žage, ker je padel nanjo.

Sosed je bil očividec nesrečnega dogodka. Prestrašil se je. Stekel je do meje in jo preskočil, da bi pomagal ponesrečencu. Šele kasneje se je ovedel, da živa meja ni bila nobena ovira več. Nesrečneža je tolažil in mu pomagal, da je prišel k sebi. Obvezoval mu je ranjeno roko in čistil opraskanine. Po dolgih letih ga je sočutno vpraševal, kaj ga boli in ali bo zmožgal hoditi, ali naj kliče sosedo ali celo zdravniško pomoč. Dvignil ga je na noge in ga podpiral v hišo grede. Prišel je celo do misli, ki jo je moral nenadoma izpovedati, da namreč zares ni bilo ničemur podobno tu njuno razmerje zadnjih let. In prav hudo mu je sedaj, ko je spoznal svojo lastno krivdo pri tem.

Po dolgih letih sta se spet neobremenjeno pogovarjala in drug drugemu priznavala, da sta bila pač oba nespametna. Nobeden se ni spraševal, kdo je začel pogovor. Čutila sta, da je najpomembnejše, da sta že spet sredi njega. Njuna skupna odprta rana se je začela celiti. Spet sta postala dobra soseda.

Pomlad je tu, velika noč je tu, odpri se!

Človek božji, osvobodi se ječe,
za katero si nam napravil mrežo,
mrežo lakomnosti, sebičnosti, napuha,
mrežo lahkomišelnosti in nezvestobe!

Če Te gledam, človek božji,
če gledam Tvoj obraz, Tvoje oči, Tvoje roke,
tedaj se spomnim na zaprta vrata, zaprte oknice,
na hišo, kjer nihče ni dobrodošel . . .

Človek božji, stopi iz svojega „jaz-a“!
ODPRI SE!
Postani svoboden!
Pomlad je tu! Velika noč je tu!

Odpri se Luči, kot se cvetica obrača proti luči.
Odpri se naravi, življenju, ljudem!
Odpri se ljubezni,
odpri se resnici,
odpri se veselju,
odpri se pesmi,
odpri se dobroti,
odpri se bratu v stiski,
odpri se naši skupnosti,
odpri se svojemu narodu,
odpri se človeški družbi!

Človek božji, odpri se silni skrivnosti življenja,
čudovitostim okrog sebe!
Odpri se! Nauči se gledati in občudovati!
Proč tedaj z mračnostjo,
proč z zadušljivim okoljem materializma,
proč z boleznim iskanjem, da bi imeli vedno več!

Če boš tako odprt za vse dobro, lepo in plemenito,
če boš v stiskanem gledal brata,
če boš neprestano hodil za Lučjo,
BO VEDNO POMLAD,
BO VEDNO VELIKA NOČ V TVOJEM SRCU,
bo Tvoje življenje **P R A Z N I K**
kljub vsem preizkušnjam.

Ker je namreč Gospod vstal
in Gospod živi,
boš živel tudi Ti in brez konca veselo prepeval:
Aleluja, aleluja, aleluja!!!

Sijaj, sijaj sončece!

*Kdor ima sonce, more marsikaj pogrešati.
Sonce se vsak dan prismeje
z lučjo in toploto.*

*Sonce pričara pomlad,
drevesa posiplje s svežo zeleno barvo
in travnike poseje s cveticami
in lastovke privabi z daljnega juga.*

*Sonce se bori proti oblakom,
da nas more videti in nam dati lep dan.
Vedno znova začenja svojo pot
in se nikoli ne utruji.*

*Ponoči gre na drugo stran zemeljske oble
ter osonči in poživi naše brate.
Hvala ti, sonček!*

*

*Ugasne sonce
in mi se najdemo v najbolj črni temini
in v ledenem mrazu
in vsi ljudje in živali
in rožice in rastline bi morale umreti.
Ah, sonček zlati, nikar ne hodi od nas!*

*

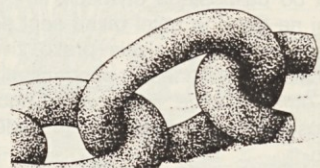
*Tako je tudi z „ljubeznijo“!
Ljubezen je še večje čudo kot sonce.
Ljubezen prinaša v življenju
luč in toplino, požrtvovalnost in zvestobo.
Ljubezen je največja sila na tem svetu.
Ljubezen premaga vse ovire.
Ljubezen spreminja obličje zemlje.*

*

*Ko ljubezen umrje,
so sence vedno večje . . .
in življenje se spremeni v puščavo.
ČE LJUBEZNI NIMAM,
MI VSE DRUGO NIČ NE POMAGA!
*„Če ljubezni nimam, nisem nič!“**

Nič novega, bi rekel kdo ob tem dogodku. Te stvari se pač dogajajo med ljudmi. Tudi med nami. Na tujem bi se morali še bolj povezovati med seboj, pa se neredko odtujujemo. Kolikokrat je vzrok, da nekoga ni več na naša skupna srečanja, prav tak zateleban odklon do nekoga. Dokler ta prihaja k maši, mene ne bo, ker je tak in tak.

Tako neumno govorimo.

Kako malo je to v skladu z evangeliem in pravim krščanstvom! Pa vendar poznamo Jezusove besede in njegova dela. Apostolom je ob slovesu na veliki četrtek rekel: „Ne imenujem vas več služabnike, ker služabnik ne ve, kaj dela njegov gospod. Vas pa sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta. Niste vi mene izvolili, temveč sem vas jaz izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in sad ostane.“ (Jan 15, 15)

Kristjani smo torej izvoljenci božji, zato imamo pravico in dolžnost, da odstranjujemo prepire in nesporazume in se trudimo, da skupaj rastemo v božje ljudstvo. Naj se oprimemo evangelija prej, ne šele po nesreči. Naj se spravimo s sosedom, ponudimo prvi ponovno dobro besedo, da tako vzpostavimo bolj človeške — bolj rečeno — božje odnose.

Ne prepričujmo sami sebe in druge, da nočemo govoriti s tem in tem človekom, ker je tako in tako hudo rekel, storil, nameraval kaj zoper nas. Potrudimo se raje ob poslušanju svoje vesti in božje besede, da bi iskali pota razumevanja, da bi videli tudi lastne pomanjkljivosti in nedoslednosti. Prav to spoznanje in priznavanje, da smo sami zelo nepopolni, nas more rešiti velikih napak v odnosu do bližnjega. Nikogar ni, ki bi mu ne bilo treba vsak dan moliti prav iskreno, skesano in zaupljivo: odpusti nam naše dolge . . . Samo tedaj lahko pričakujemo, da nas bo Bog sprejel, kakršni smo, če bomo sami načrtno zbirali moči, da resnično

odpustimo vsakemu med svojimi bližnjimi.

Velikonočno veselje in radost je prav v tem oznanilu, da nam je Bog odpustil naše dolge in nas odrešil, ko nam tega sploh ni bil dolžan. Tu se učimo za-stonske ljubezni. Ali jo znam dajati tudi sam?

Naj bo vsak dan v postu dan rasti tudi na tem področju. Potem ne bomo ugotavljali, da živimo v mrzlem in brezdušnem okolju, ampak bomo sami dokazovali, da ljudje zmoremo slediti velikim krščanskim načelom o ljubezni, spoštovanju in usmiljenju. Vse to celi naše lastne rane in rane naših sosedov.

Ali tudi jaz lahko zase rečem, da sem samarijan, ki očisti in obvezuje rane, ki so nastale zaradi zagledanosti vase?

Pozdravlja vas in vošči odprto srce za osvobajajočo moč Kristusovega vstajenja

vaš Don Kamilo

Kaj pomeni Jezusovo vstajenje?

ZMAGA

Sveto pismo gleda na Jezusovo vstajenje kot na veliko zmago nad vsemi silami zla, ki delujejo v sve-tu. „On je tisti, ki je uničil smrt in osvetlil življenje in nesmrtnost po evangeliju.“ (2 Tim 1, 10) Ravno ta-krat, ko je kazalo, da so Jezusa sovražniki popolnoma uničili, je vstal od mrtvih in se prikazal v veličastnem sijaju božjega zma-goslavlja. Premagal je največje sovražnike človeškega rodu: greh, smrt in hudobnega duha.

Ko se bo Jezus vrnil na svet, da sklene zgodovino, bodo ti sovražniki dokončno uničeni.

biti človek

Iz smrti v življenje

Tukaj kristjani nismo dosledni. Pravilno bi bilo, da bi vsak kristjan umiral s Kristusovimi besedami na Golgoti: „Dopolnjeno je.“ Smrt ni konec ampak dopolnilo življenja. Življenje je dopolnjeno, ne pa končano.

Zato pa ima moderni človek na-mesto večnega življenja evta-nazijo.

Ta beseda je grška in pomeni: lepa smrt ali lepo umiranje brez bolečin, blažena smrt. S tem hočemo reči, da človek smrti ne čuti, da se ne zaveda, da umira. Pokličejo zdravnika. Ta da bolniku močno injekcijo proti bolečinam za pomiritev, tako pravijo. V resni-ci je tako, da se s tem bolnik uspava, da zaspi in se nikoli več ne prebudi. Evtanazija: bolnik je bil prepričan, da je dobil zadnje okrepčilo, pa je dobil pravzaprav smrtno injekcijo, evtanazijsko. Tudi to je zanimiva iluzija, samo-prevara modernega človeka.

Evtanazija je nadomestek za večno življenje, v katero ne more, noče več verjeti. Moderni človek živi sploh od samih nadomestkov, začeni s kavinim pa vse do večnega življenja. Povsod nado-mestki, povsod plastike, umetna sintetična vlakna; vse namesto. pristne narave, prvotne snovi.

S smrtjo človek, njegovo življenje ter njegovo delovno pri-zadevanje izgubi vso svojo vred-nost, če nismo vsega tega posta-vili na vrednostno lestvico, ki gre od spodaj navzgor, kvišku k skup-nemu smislu in cilju vsega življenja. Ne pomaga nič druge-ga. Treba je pač postaviti lestvico na vznožju zemlje in jo dvigati kvišku z dosegom do neba. Tako nimamo pred seboj samo izvora v Bogu, ampak tudi smisel in cilj v njem.

Telo — svetišče

V razmišljanju o božji zamisli moškega in ženske v luči krščanskega nauka naletimo na vprašanje o ljubezensko-spolnem življenju mladih pred vstopom v zakon. Dobro vemo, kako je v Cerkvi močno poudarjeno, da naj gresta fant in dekle v zakon brez predhodnega poizkusa spolnih odnosov. Krščanski nauk tega ne poudarja kar tako brez vzroka, kajti tudi danes je še vedno velika vrednota, če se dva, ki stopata v zakon, načrtno držita tega vzora.

Veliko je povsem z naravno pametjo razvidnih razlogov, ki odsvetujejo odnose pred poroko. Ni treba takoj navajati le argumente iz nauka vere. Mlada človeka s spolnimi odnosi tvegata nezaželeno nosečnost — in kar je še huje skušnjavo, da bi naredila splav. Velika nevarnost, ki se je že tisočkrat uresničila, je dejstvo, da se je s težavnimi odločitvami ob nenadni nosečnosti ohladila dozdevno velika ljubezen in je dekle ostala sama z otrokom in otrok brez očeta. Ko je fant pred poroko od dekleta zahteval vse, sam pa ni bil pripravljen dati ničesar obvezujočega, je v takšnem razmerju velika zloraba in neenakopravnost na račun ženske. Marsikdo se je poročil predvsem ali samo zato, ker je bil pač otrok na poti in tako vstopil v zakon deloma zelo prisiljen, ne pa iz prave, svobodne in premišljene ljubezni, kar za usklajen zakon nikakor ni koristno. Tabletki je sicer precej učinkovito sredstvo proti nezaželenemu spočetju, vendar je moralno dvomljive vrednosti, obenem pa vse bolj zdravniško odsvetovano tudi poročenim zaradi stranskih učinkov.

Ob vseh teh čistoto naravnih razlogih pa pozna kristjan še razloge iz vere. Če namreč pri zakramentu zakona Bog na poseben način pride med zakonca kot nova duhovna vez, zakaj bi potem veren moški in ženska za največje telesno in duševno zblizanje v spolnem dejanju in za spočetje otroka odklanjala in izključevala svojega enkratnega prijatelja Kristusa. Ta ne brani lepote in sreče telesnega zblizanja moža in žene, le blagoslavlja ga in dopolnjuje.

Pred očmi je treba imeti, da v spolnosti moški in ženska potrebujeta takšno pomoč. Saj je spolni nagon eden najmočnejših v nas. Brez vajeti postane nasilen in rušilen za vse plemenito v človeku in še posebej za lepe mladostne načrte.

(po knjigi V. Vider: Oba eno telo)

„Nato bo dovršitev. Spodnesel bo vsakršno vladarstvo in sleherno oblast in moč, kraljevanje pa izročil Bogu Očetu . . . Kot zadnji sovražnik pa bo uničena smrt, zakaj vse je položil pod njegove noge.“ (2 Kor 15, 24—25) Jezusovo vstajenje nam daje trdno upanje za prihodnost.

OTETI SMRTI

Ko je Jezus vstal od mrtvih, to ni bila le njegova osebna zmaga, ki se nas ne tiče. Sveto pismo prikaže Jezusovo vstajenje kot poroštvo, da bo Bog podobno tudi nas iztrgal smrti, ki nas čaka. „Kakor namreč v Adamu vsi umirajo, tako bodo v Kristusu vsi oživiljeni.“ (2 Kor 15, 22) Če verujemo, da je Bog obudil Jezusa, smo lahko prepričani, da bo v novo življenje obudil tudi tiste, ki verujejo vanj.

Zaradi tega imamo kristjani novo gledanje na smrt. Smrt za nas ni konec. Onkraj nje se začneja bolj polno življenje z Bogom, kot si ga sploh lahko predstavljamo. To ne pomeni, da kristjani na pogrebih ne jokajo ali da smrti ne vzamejo zares — smrt je

še vedno sovražnik. Toda Bog je obljubil, da nas bo rešil iz njenega kraljestva, zato se je ni treba več bati. „Ko pa si bo to, kar je uničljivo, obleklo neuničljivost, in kar je umrljivo, obleklo neumrljivost, tedaj se bo spolnila beseda, ki je zapisana: ‚Smrt je použita v zmagi! Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo? Moč smrti je greh, moč greha pa je postava. Hvala torej Bogu, ki nam daje zmago po našem Gospodu Jezusu Kristusu.‘“ (2 Kor 15, 54—57)

KONČNI PEČAT

Z obuditvijo od mrtvih je Bog na celotno Jezusovo življenje in učenje dal še zadnji pečat. Za prve učence je bilo vstajenje tisti ‚vezni člen‘, ki je dajal dokončen smisel vsemu, kar je Jezus rekel in naredil. Tako lahko vstajenje pomagata tudi nam. Ko enkrat verujemo, da je Jezus vstal od mrtvih, laže sprejememo stvari, ki jih je povedal o sebi, in laže priznavamo, da je bil res Božji Sin, ki je živel med nami.

JEZUS ŽIVI

Vstajenje ni le stvar, o kateri bremo v knjigi. Jezus živi in lahko ta trenutek spremeni naše življenje. Sveto pismo pravi, da je v nebesih, kjer vlada z Bogom Očetom: „Potem ko je Gospod Jezus Kristus govoril z njimi, je bil vzet v nebo in je sedel na božjo desnico.“ (Mr 16, 19) Lahko ga častimo, se z njim pogovarjamo, prinašamo predenj težave, s katerimi se srečujemo. To je temelj praktičnega krščanskega življenja. Ko kristjani mislimo na Jezusa, se ne spominjamo davno umrlega junaka, ampak se veselimo v tesnem stiku z živo osebo. In ko Bogu dovolimo, da vpliva na naša dejanja in našo osebnost, potem nam da tudi moči za tako življenje, kot ga on želi.

med vrsticami

Z izrezki iz slovenskih in tujih listov skušamo prikazati resnično podobo sedanjega slovenskega trenutka. Čeprav smo pri izboru za resnico nadvse natančni, odgovarjajo končno za utemeljenost poročil njih pisci oziroma uredništva zadevnih listov.

DRUŽINA:
NAŠ TRENUTEK '89

Na srečanju slovenskih verskih časnika v nadškofijskem domu v Ljubljani (21. jan.) je imel osrednje predavanje univerzitetni profesor dr. Andrej Capuder. Iz njega povzemamo glavne misli (in pri tem nekatere tujke nadomeščamo z domačimi izrazi). — Op. NL.

Kdor je videl množico, ki je prihitela na ustanovni sestanek (Slovenske demokratične zveze) v Cankarjev dom v Ljubljani v takem številu, bo lahko pričal, kako od srca si slovenski narod takšne liberalizacije želi. Dobili smo shod, novo stranko, program in politična imena.

Če se ob tem dogodku razdelimo na pesimiste in optimiste, sledita iz tega približno tile dve grobi omeni današnjega političnega trenutka.

- Nič se ni spremenilo, porečejo prvi. Nomenklatura na oblasti si je samo razširila politično bazo in si s tem zagotovila verovnost pred notranjim in zunanjim občinstvom, zlasti tem zadnjim, ki nam določa tečaj dinarja in nam s tem posredno ali neposredno reže kruh.

Če se spomnimo na Platonov izrek, da je najboljši vladar tisti, ki vlada ne-

rad, potem lahko razumemo, do kod so nas lahko pripeljali ljudje, ki so si vzeli oblast v zgodovinski zakup, in kam nas bodo še taki, ki so jih pri tem tako všečnem poslu, vladanju, tako z lahkimi srcem pripravljali nadomestiti.

A tudi če se postavimo na trda tla vsakdanjika, nas čaka vprašanje: kaj nam bo stranka, ki nima nobene moči, kot je ne more imeti nobena skupina v sistemu, ki je pravno zabetoniran s kolektivistično idejo? Moč — to so banke, to je obdelana zemlja, to je zdravo podjetništvo, promet in trgovina. To je moč, ki je sad osebnega tveganja in odgovornosti posameznika; posameznika, ki razpolaga s svojo osebo in s svojo lastnino. V tem je skrivnost uspeha tiste Evrope, ki ji hočemo mi posneti zgolj ekonomsko učinkovitost, ne pa tudi njene svobodnjaške zasnove.

Mi tu na Balkanu smo ob vsem, kar smo bili po vojni zasegli — in tega ni bilo malo! — ostali tako rekoč berači. Ne samo v gmotnem, temveč v širšem, bivanjsko moralnem smislu: ujetniki lastnega nauka, nesposobni tveganja in korenitega popravka lastne smeri, priskledniki pri vseh velikih načrtih razvitega sveta. Kdo bi hotel biti še prvak med takimi ekonomskimi mrličji?

- In če se zdaj preselimo v tabor optimistov, kakšne glasove bomo slišali s te plati?

Najprej bi bilo treba poudariti, da prihod ali odhod katerega od režimov vzhodne Evrope verjetno ni preprost „vladni puč v Petersburgu“. Če pritegnemo mnenju ruskega misleca Berdjaeva, potem svetovni komunizem ni zgolj preprosta zgodovinska nuja, pač pa pravcata „šiba božja“ ali kazen za grehe nas in naših očetov, pa naj si to priznamo ali ne. Nam, kristjanom vzhodnega bloka, je to že precej jasno. Ta kelih bomo izpili do konca, in to vsi, krivi in ne krivi, kristjani in ateisti.

Kakšna je dejanska moč tistih, ki se danes povzdigujejo v stranke?

Slovenska ljudska stranka, na primer, je bila stvarna sila v zgodovini slovenskega naroda; Slovence je bolj ali manj vodila v tako usodnih in prelomnih časih, kot so bili gospodarska kriza v začetkih stoletja, prehod iz stare Avstrije v Jugoslavijo, v obdobju med obema vojnama in slednjič v nesrečnih letih državljanske vojne 1941—45.

Stvarna, verjetno najmočnejša politična sila v zgodovini slovenskega naroda: v svojih vrstah je imela J. E. Kreka in njegov socialni program, ki je reševal kmeta, ne da bi ga kolektiviziral; imela je Korošca in njegovo državljansko pamet; imela je v svojih vrstah množico mislecev, delavcev in kmetov, humanistične in tehnične inteligence, svoje časopisje in šole, prvo slovensko gimnazijo v Šentvidu, itd. itd. Revolucija je vse to odnesla v veter. Slovenska katoliška kultura — danes in nikdar več! Ostanek te nekdanje slave, ki jo plaho pričenjajo odkopavati nekateri politični arheologi, je danes moč videti onstran oceana, v Argentini.

Ne bom se spuščal v oceno stranknega medvojnega delovanja, v katero so jo potisnile nesrečne politične okoliščine in premišljena provokacija njenih nasprotnikov. Tudi vloga domobrancev, teh slovenskih vojakov, izurjenih za drugačno usodo, kot pa jih je čakala na množičnih moriščih na Rogu, kjer še danes ne sme goreti niti sveča — tudi ta vloga čaka še nepristranske osvetlitve prihodnjih rodov.

A prihodnji zgodovinarji, ki bodo tehtali obe polovici našega stoletja, ko sta Slovencem krojili usodo dve tako različni stranki, kot sta katoliška SLS in KP, ti zgodovinarji se bodo imeli nad čim zamisliti! A primerjava, se mi zdi,

Predsedstvo Mladske organizacije na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo predlaga:

1. da se iz ustave črtajo določila, ki Zvezi komunistov uzakonjajo vodilno vlogo v družbi,

2. da se uzakoni večstrankarski parlamentarni sistem,

3. da se uvedejo svobodne in splošne volitve.

MLADINA, Ljubljana, 17. feb. 89/3.

Socializem seveda ni v krizi. Je pri koncu. Brž ko je biti socialist pravica, ne dolžnost, je socialističnega gospodarstva konec. — Tomaž Mastnak

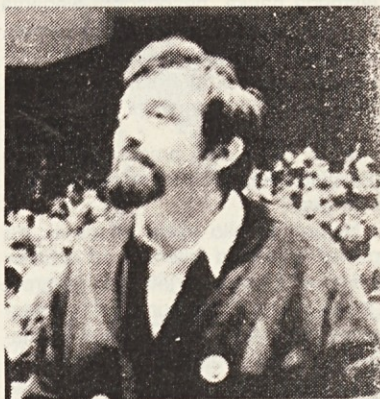
TELEKS, Ljubljana, 9. feb. 89/7.

ki nas je že zdavnaj naredila za del Evrope in naprednega krščanstva. Marsikatera stran uradne zgodovine bo morala biti izpisana na novo, marsikatera rehabilitacija še izpeljana, spomenik postavljen, grob izkopan in posvečen, opravljena molitev in pokora.

DRUŽINA, Ljubljana, 29. jan. 89/4.

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG: USTANOVITEV SOCIALDEMOKRATSKE ZVEZE SLOVENIJE

Zelo prav je bilo, da se je vršila ustanovna skupščina Socialdemokratske zveze Slovenije v Cankarjevem domu. Po eni plati so namreč slovenski socialdemokrati s poskusom oživitve svoje stranke po skoraj polstoletnem komunističnem vladanju v svojem programu odmerili precejšnjo pozornost slovenskemu narodu in slovenskemu domoljubju, po drugi plati pa je bil Ivan Cankar v svojem času znan socialdemokrat.

Ustanovitelj SDZS ing. Franc Tomšič

Veter politične raznovrstnosti, ki veje od Varšave do Budimpešte skozi komunistične stranke, ki vedno bolj izgubljajo verodostojnost, se je ujel tudi južno od Karavank. Nobena od jugoslovanskih republik ni tako odprta za demokracijo in politično raznovrstnost kot liberalna Slovenija.

Navzlic temu je za las manjkalo, da bi do ustanovitve Socialdemokratske zveze Slovenije ne prišlo. Ustanovitelji so dobili 48 ur pred ustanovno skupščino brezpogojno zahtevo: ali se podredijo SZDL, kjer imajo komunisti

odločilno besedo, ali pa se morajo odpovedati Cankarjevemu domu in zakonitosti. Socialdemokrati so se pritisku uklonili.

Program SDZS se močno naslanja na Godesberški program nemške SPD. Zagovarja politično raznovrstnost. Na skupščinskih volitvah 1990 hočejo nastopiti kot neodvisna politična organizacija.

Ustanovitelji so bili razočarani, ker jih njihova vzornica, nemška SPD, obravnava kot nezakonskega otroka. Povabila, da bi prišli v Ljubljano k ustanovitvi stranke, so zavrnil in niti pozdravnega telegrama niso poslali. Horst Ehmke, eden vodilnih nemških socialistov, je izjavil: „Ne moremo podpreti vsake poljubne politične skupine v socialističnih državah, ki se označuje za socialdemokratsko.“ Ehmke, tudi to so opazili, je bil šele pred dvema tednoma v Beogradu kot gost ZKJ.

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG, München, 18/19. feb. 1989/7.

TELEKS: VIZUMI — ŠE EN PORAZ

Vizumi, ki jih bomo državljanji Jugoslavije potrebovali za potovanje v Zahodno Nemčijo, so nagrobnik zgrešeni, neučinkoviti in proti interesom države ter državljanov naperjeni zunanji politiki. Z njimi smo dokončno zdrsnili na raven manjvrednih Evropejcev, ki so za razvito Evropo sicer dobrodošli kot cenena delovna sila, v vseh drugih pogledih pa so nezaželeni, sumljivi, moteči.

Resnici na ljubo — vse pogostejše najrazličnejše mednarodne afere, v katere se zapletajo jugoslovanski državljanji, ustanove in podjetja, so takim pogledom voda na mlin. Prav tako seveda tudi vedno večje število tistih, ki v tujini ne iščejo več samo zaslužka, ampak želijo ubežati državi, ki za lastne državljanke postaja vse manj privlačna in je za mnoge gospodarsko, politično in celo nacionalno nevarna. Navsezadnje je v vedno večjem delu te države eksistenčno nevarno biti delavec ali učitelj ali zdravnik, v dobršem delu te države je treba držati jezik za zobmi ali glasno vzklikati božanskemu voditelju,

(Dalje na 13. strani)

za slovenske katoličane nikakor ne bo nečastna.

Slovenska krščanska skupnost je po vojni prehodila trnovo pot. To je bilo pravih štirideset let puščave, iz katere smo izšli po uradnih statistikah zbiti pod 50%; pri dejavni vernosti, obisku cerkvá ipd. pa celo pod 20%. Mnogi so odpadli, se izselili, zatajili; v sebi in otrocih.

In vendar bi se drznil reči, da je ta krščanska skupnost izšla iz te preizkušnje poživljena z novo vero, ki privlači danes mnoge, ki so se ji še včeraj posmehovali in jo celo preganjali. In če je slovenski prostor tako enoglasno zavalil k širšemu in svobodnejšemu pojmovanju človeka in njegove osebe, ali ni to v veliki meri prav zasluga Cerkev, ki je štirideset let držala notranjo fronto proti nasilju totalitarne miselnosti?

Krščanska skupnost na Slovenskem se ne more boriti za oblast, dokler se le-ta ne otrese svojega makjavelističnega predznaka in ne preneha biti sredstvo za obvladovanje drugega in drugačnega. Pripravljeni pa smo podpreti sleherno gibanje, ki vodi do polne uveljavitve človekovih pravic, dokler ne sine dan, ko si bomo, po Prešernovo, prosti volili vero in postavbe.

Tega dne slovenski kristjani ne nameravamo pričakati križem rok, potisnjeni v brezimno zasebnost in v notranje pobožnjaštvo. Čas je, da se po štiridesetih letih hude nacionalne izgube spomina v deželi zasliši krščanski glas: v šolstvu, v kulturi, v gospodarstvu, v notranji in zunanji politiki, preko javnih medijev in občil.

MLADE rodove je treba vzgajati v ponosu na tisoč let krščanske zgodovine,

Slovenija

Moja dežela.

na sploh

OB 400-LETNICI BOŽJE POTI

na Sveto goro pri Novi Gorici je v soboto, 11. marca, tja romalo več sto tisoč vernikov, ki jih je vodil ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar. V pridigi je v imenu slovenskih škofov pozval vse vernike in tudi tiste, ki jim je mar usoda Jugoslavije, naj molijo za mir, medsebojno spoštovanje in razumevanje, za svobodo in enakopravnost, pravičnost, dobroto in ljubezen. Ljubljanski nadškof je dejal, da moramo storiti vse, da premagamo medsebojno sovražstvo in pomagamo drug drugemu. Verniki so še posebej odgovorni, da poudarjajo etične vrednote, krepijo zaupanje v poštenost in pravičnost pametnih ljudi. Zlasti podpirajo vse tiste, ki se zavzemajo za človeka, ne glede na versko prepričanje in narodno pripadnost, posebno pa za tistega človeka, ki trpi in se mu godi krivica. Strpnost, odkrit dialog in skupno iskanje poti v poštenosti in delu je po njegovem edina možnost za izhod iz težkega položaja, v katerem se je znašla jugoslovanska država.

70-LETNICA TEOLOŠKE FAKULTETE

S slovesnim bogoslužjem, ki ga je ob somaševanju slovenskih škofov vodil dr. Alojzij Šuštar, nadškof in metropolit ter veliki kancler Teološke fakultete v Ljubljani, in z akademijo na teološki fakulteti je ta ustanova po-

častila svojega zavetnika sv. Tomaža Akvinskega in obenem proslavila 70-letnico svojega delovanja. Dekan fakultete dr. Raško Valenčič je spomnil, da je bila bogoslovna fakulteta članica ljubljanske univerze od ustanovitve te univerze leta 1919 vse do 1952, ko je z administrativnim ukrepom ostala zunaj nje. Med gosti na akademiji je pozdravil dr. Alojzija Šuštarja in druge cerkvene dostojanstvenike ter predstavnike družbenega in znanstvenega življenja v Sloveniji, med njimi predsednika RK SZDL Cirila Zlobca, predsednika komisije za odnose z verskimi skupnostmi podpredsednika slovenske vlade dr. Borisa Frleca, predsednika Slovenske akademije znanosti in umetnosti akademika dr. Janeza Milčinskega, rektorja Univerze Edvarda Kardelja v Ljubljani, akademika dr. Janeza Peklenika in druge. Slavnostno predavanje na akademiji je imel dr. Franc Perko, beograjski nadškof in metropolit; govoril je o teološki fakulteti v službi naroda in Cerkve na Slovenskem. Podelili so častne liste trem novim magistrom in 15 diplomantom fakultete ter Tomaževe nagrade. Pel je zbor bogoslovcev „Stanko Premrl“ pod vodstvom prof. Antona Trošta.

POMOČ ZA OTROKE Z RAKOM

S pomočjo solidarnostne akcije, v kateri je doslej sodelovalo blizu tisoč darovalcev in podjetij na Slovenskem, bo do novih, nujno potrebnih instrumentov in naprav prišla tudi otroška klinika v Ljubljani. Akcija se je začela pravzaprav naključno 22.

DOLENJSKE TOPLICE, vas med predhribi zahodnih Gorjancev, 12 km zahodno od Novega mesta.

decembra lani, ko je znani Ivan Kramberger iz Negove podaril kliniki 70 tisoč šilingov. V sklad za izboljšanje kakovosti zdravljenja in življenja otrok z rakom in krvnimi boleznimi je bilo do marca vplačanih 243.937.000 dinarjev. S tem denarjem so kupili napravo za ugotavljanje motenj pri strjevanju krvi in pet črpalk za natančno odmerjenje zdravil v določeni časovni enoti.

od tu in tam

ANDRAŽ

Dramska skupina Prosvetnega društva Tone Tomšič iz Andraža je spet naštudirala gledališko delo. V režiji Franca Glavača so marca v domači dvorani prvič predstavili veseloigro Josipa Štobla Stari greh. Z veseloigro bodo tudi gostovali pri sosednjih društvih.

BELTINCI

Zasebni obrtniki v tej krajevni skupnosti in soboški občini so se odločili, da v Beltincih ustanovijo svojo obrtno zadrugo. Že okoli dvajset se jih je odločilo za članstvo v četrti obrtni zadrugi v Pomurju (po ena je v vsaki občini). Ob boljši pre-

MORAVCI, turistični kraj 7 km severovzhodno od Murske Sobote z najtoplejšim vrelcem v Sloveniji (60°), ki vsebuje precej mineralnih snovi.

skrbi z materialom in tudi pridobivanju poslov si obrtniki z beltinskega območja obetajo tudi boljšo organiziranost zasebne obrti v njihovi krajevni skupnosti.

BEGUNJE

V obnovljeni gostilni pri Jožovcu v Begunjah, od koder sta doma Slavko in Vilko Avenik, so odprli galerijo, ki jo vodi Martin Avenik. Prvi gost galerije je slikar Maksim Gaspari, ki je po besedah likovnega kritika Ivana Sedeja tako kot brata Avenik ustvaril neko novo umetnost na podlagi ljudskega izročila. Sestavni del galerije, v kateri bodo v prihodnje tudi glasbene in drugačne prireditve, je stalna zbirka eksponatov, ki prikazuje 35 let delovanja ansambla Avenik, v spodnjem delu pa je tudi prodajalna spominkov, povezanih z ansamblom in galerijo. Ob otvoritvi so v kulturnem programu pod vodstvom prof. Ljudmila Rusa nastopili tudi člani kitarskega orkestra pri glasbeni šoli Franc Sturm v Ljubljani, kot gosti pa Helena Poles, Roman Leskovic ter Ivo Šoštarčič.

CELJE

Ob 180-letnici celjske gimnazije sta sodelavca zgodovinskega arhiva pripravila razstavo gradiva, pomembnega tudi za zgodovino celjskega šolstva.

Na razstavi, ki je v prostorih sedanje srednje družboslovne šole, so prikazani dokumenti od Orožnovega zapisa o ustanovitvi gimnazije, načrta zgradbe na sedanjem Slomškovem trgu, zapisnika učiteljske konference „samostojnih gimnazijskih razredov z nemško-slovenskim učnim jezikom“, pogodbe o nakupu zemljišča za novo poslopje na otoku, Aškerčeve maturitetne naloge iz slovenskega jezika do pričevanj o pomembni nacionalni vlogi te šolske ustanove. O tem govori zapis okrožnice iz leta 1884, ki slovenskim dijakom prepoveduje nacionalno nestrpnost in zbiranje na nacionalni podlagi, izjava nemške ljudske zveze iz Beljaka (1894), ki daje solidarnostno podporo celjskim Nemcem in njihovem boju proti ustanovitvi slovenskih vzporednic na celjski gimnaziji itd.

CELJE

V šestih občinah celjskega območja (podatki ne vključujejo mozirske in velenjske občine) je ta čas okoli 2500 oseb brez zaposlitve, med njimi je polovica mladih. Med brezposelnimi je osem odstotkov pripravnikov (200 oseb), 24 odstotkov (600 oseb) pa takih, ki iščejo prvo zaposlitev.

Med brezposelnimi na Celjskem jih je največ brez kakršnekoli izobrazbe (1360 oseb), 53 med njimi jih ima končano šesto, 20 pa sedmo stopnjo izobraževanja. V celjski občini tako med ostalimi išče zaposlitev tudi pet profesorjev, politolog, etnolog, ter inženirji rudarstva, živilske tehnologije in organizacije dela. V Laškem je brez zaposlitve tudi profesor — družboslovec, v Šentjurju kmetijski inženir, v Žalcu pa obramboslovec, ekonomist, veterinar in geolog.

CELJE

V celjski bolnišnici so odpustili svojega verjetno najstarejšega operiranca vseh časov. Devetindevetdesetletnemu Jožetu Žibovtu je prim. dr. Milan Žuntar namreč odstranil prostato in s tem čilega „kerlca“ rešil velike nadloge. Zdaj sta zadovoljna oba — pacient, ki se spet zdrav vrača domov in zdravnik, ki je vesel častitljivih let svojega varovanja, ni pa zavoljo njih pravzaprav nič okleval, ko se je bilo treba odločiti za operacijo.

GORNJI PETROVCI

Radenskin tozd Diana je dal v našem turistični dom na Pindži pri Gornjih Petrovcih na Goričkem zasebnem gostincu Antonu Jakuši. S podpisom petletne pogodbe so si v tozdu Diana oddahnili od nenehnih težav in tudi izgub, ki so jih imeli s poslovanjem v počitniškem domu. Pomembno je, da je zadovoljen tudi Anton Jakuša, ki je prepričan, da bo dom ponovno postal priljubljena turistična in izletniška točka na Goričkem. To pa bo zanj pomenilo tudi dobro poslovanje.

LENART

Turistična agencija Klopotec iz lenarškega agrokombinata si je v svojih načrtih zapisala tudi razvijanje izobraževalnega turizma. Z založniško potezo je konec lanskega leta zadela v polno, saj je v nekaj dneh prodala vseh pet tisoč izvodov knjige *Črni križ* pri Hrastovcu. Slovenski bralci so šest desetletij čakali na ponatis te zgodovinske povesti dr. Ožbalta Ilau-niga. V agencijo pa še vedno prihaja-jo nova naročila, zato so se pri Klo-potcu odločili, da bodo knjigo še do-tiskali za vse tiste, ki jo bodo v kratkem še naročili. Aleš Arih, idejni oče agencije in založniškega podvi-ga, pa je s tem dokazal, da je knjige še vedno mogoče tiskati in prodajati, pa to še razmeroma poceni, saj bo za dotiskano zgodovinsko povest tre-ba odšteti toliko kot za dve reviji.

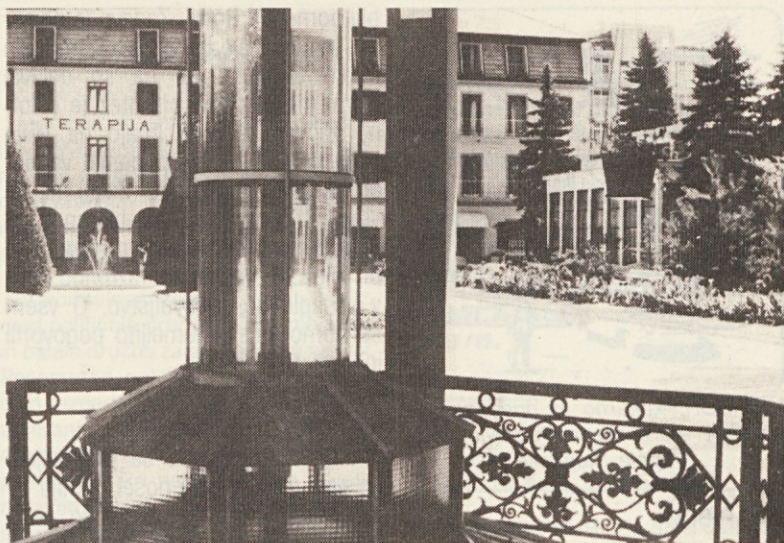
LJUBLJANA

Ovadbo jugoslovanske zveze židov-skih občin zaradi zlorabe Davidove zvezde na priponkah, ki so jih z napi-som „Kosovo moja dežela“ prodajali na zborovanju v Cankarjevem domu v Ljubljani 27. februarja letos, je ljub-ljansko temeljno tožilstvo danes za-vrglo.

Ljubljanski tožilec Boris Stadler je povedal, da po njegovi presoji ne gre za nobeno kaznivo dejanje, pač pa morebiti le za prekršek zoper javni red in mir. Ovadbo bodo zato dali v dopolnitev UNZ Ljubljana mesto, ker v njej ni navedenih oseb, odgovornih za to morebitno zlorabo, potem pa jo bodo najverjetneje od tam odpos-lali sodniku za prekrške.

MURSKA SOBOTA

Vozniki tovornjakov Pomurkine Mesne industrije, ki so prišli po prašiče na farmo Napredka v Stari Pazovi, so ostali praznih rok. Delavci na farmi so jim jasno in glasno pove-dali, da Slovencem ne dajo prašičev, ker delajo slovenski politiki v na-sprotju z interesi delavskega razreda

RADENCI, vas na Murskem polju, znana po zdravilišču Slatina Radenci, 6 km južno od Gornje Radgone. Slatina s tremi srci je znana po vsej Evropi.

Jugoslavije. V telexu, ki so ga iz Stare Pazove poslali vodstvu ABC Pomurke, naslovili pa so ga tudi na akcijsko konferenco v tej sestavljeni organizaciji in komite za DS in SLO, med drugim piše:

„Vaši kamioni so prišli po prašiče na našo farmo. Delavci, ogorčeni in iritirani zaradi nastopa visokih voditeljev SR Slovenije, nasprotujejo nato-varjanju prašičev. Upoštevaajoč dol-goročno sodelovanje in interese delavskega razreda Jugoslavije, delavci zahtevajo, naj delavci ABC Pomurka sprejmejo jasno opredelitev proti nastopu slovenskih voditeljev. Menimo, da so ti nastopi v nasprotju s politiko Zveze komunistov Jugoslavije in vitalnimi interesi SFRJ. Delavski razred Jugoslavije ne more imeti različnih interesov.“ Telex je podpisal Milan Belič.

MURSKA SOBOTA

Več kot petdeset različnih slaščic, klasičnih jedi in jedi iz prleške in prekmurske narodne kuhinje so člani radenskega turističnega društva v soboto razstavili v restavraciji Vikend v Radencih. Kulinarčna razstava, na

kateri so letos sodelovali družbeni gostinski obrati, zasebne gostilne, aktivni kmečkih žena in drugi, je postala že tradicionalna prireditev radenskega turističnega društva, ki skuša na ta način ohraniti pri življenju domačo kulinariko. Strokovna komisija je razstavljene jedi in slašči-ce tudi ocenjevala in najboljšim podelila bronaste, srebrne in zlate kuhalnice.

MARIBOR

V Zgornji Kungoti so odprli v stavbi novega marketa novo Kompasovo turistično poslovalnico, ki dela v okviru Kompasovega tozda mejni turistični servis — poslovna enota Šentilj. V tej poslovalnici bodo prodajali celoten Kompasov turistični program, skušali pa bodo čim bolj propagirati kmečki turizem s tega področja. Ob tem pa bodo imeli tudi menjalnico denarja ter opravljali vse storitve za poslovanje s hranilnimi knjižicami in tekočimi računi. Skupaj s Timo so v poslovalnico in market investirali okrog 700 milijonov dinarjev.

MARIBOR, kulturno in gospodarsko središče slovenskega Podravja, metropola Štajerske.

MARIBOR

Na seji izvršnega sveta skupščine Maribor Tezno so na predlog mestnega sekretariata za notranje zadeve Maribor razpravljali o prošnji nadžupnijskega urada v Hočah za izdajo dovoljenja za zbiranje prostovoljnih prispevkov za cerkvene namene. Iz prošnje je razvidno, da stanje cerkve terja nujno in celovito obnovo, za kar potrebujejo po predračunu več kot 178 milijonov dinarjev. Ta denar pa je za župnijo v Hočah veliko finančno breme. Mestnemu sekretariatu za notranje zadeve Maribor so predlagali, naj v upravnem postopku izda dovoljenje za zbiranje prispevkov, ki bi jih namenili za obnovo objekta kulturne in zgodovinske vrednosti.

MURKSA SOBOTA

Šest uličnih pometačev se je oglašilo v murskosoboškem dopisništvu in potarnalo, da njihov delodajalec — soboško Komunalno podjetje, tozdr Komunalna, zanje slabo skrbi. S plačo so sicer zadovoljni, ne pa z delovnimi razmerami. Po Murski Soboti imajo razmeščene zaboje, v njih pa shranjene obleke in orodje. Vлага v zimskem času obleke navlaži, zato delavci zahtevajo, naj jim podjetje zagotovi primernejše garderobe in tudi prostor za preoblačenje. Trdijo, da bi problem že zdavnaj rešili, če ne bi

bili pometači Romi. Zadevo je pojasnil tehnični vodja tozdr Komunalna Mirko Šabjan: „To, da so delavci Romi, ne olepšuje niti otežuje celotne zadeve. Delavci imajo na voljo slačilnice na sedežu podjetja, vendar jih ne želijo uporabljati. Zakaj ne, ne vem. Z omenjenim problemom pa niso seznanili nikogar v podjetju. Če bi, bi ga že zdavnaj sporazumno rešili v vsesplošno zadovoljstvo. O vsem se bomo kajpak temeljito pogovorili in tudi kaj ukrenili.“

RAVNE NA KOROŠKEM

V Železarni Ravne se pripravljajo na nov, velik izvozni posel. Junija letos bodo v ZDA izvozili linijo petih velikih stiskalnic, ki jih bodo izdelali v tozdr Stroji in deli.

Marca sta bila v ravenski železarni na obisku predstavnika ameriške firme Hawtborne in opravila tako imenovani predprevzem prve od petih stiskalnic. Zagon stiskalnice je v celoti uspel in na Ravnah so prepričani, da bo ta izvozni posel, ki mora biti končan v aprilu, uspešen.

V Železarni Ravne se zadnja leta zelo trudijo, da bi še bolj prodrli na zahtevne zahodne trge. Medtem ko so minula leta tja večinoma prodajali le polizdelke iz visoko kvaliteten jekel, se zdaj vse bolj usmerjajo tudi v strojogradnjo in specialne zlitine. Temu cilju so podredili tudi večino naložb.

RADENCI

Lansko leto je Radenska prodala 211 milijonov steklenic mineralne vode in brezalkoholnih pijač, kar je za enajst odstotkov manj kot v letu 1987. Takšno zmanjšanje prodaje v Radenski pripisujejo omejevalnim vladnim ukrepom v preteklem letu in znižanju življenjske ravni Jugoslovancev.

Tudi števila prenočitev v svojih turističnih objektih niso povečali, ampak so ostali pri številki 400.000. Od tega je bila tretjina prenočitev prodana tujim gostom.

V Moravskih toplicah je bilo v lanskem letu nekoliko manj gostov zaradi gradnje nove terapije, število gostov pa se je občutno povečalo v ljutomerskem tozdr Jeruzalem, in sicer zaradi novih sob za goste v Banovskih toplicah.

SLOVENJ GRADEC

Lesna iz Slovenj Gradca, ki se bo konec junija letos razdelila v dve samostojni delovni organizaciji gozdarjev in lesarjev, je lansko poslovno leto sklenila z razmeroma ugodnim poslovnim rezultatom. Izgubo, ki pa so jo že pokrili, je imela le Nova oprema. Delovna organizacija je lani na tuje prodala za kar 14,5 milijona dolarjev izdelkov.

ŠENTURŠKA GORA

Jamarska zveza Slovenije in društvo za raziskovanje jam Simon Robič iz Domžal sta pripravila spominsko slovesnost ob 100-letnici začetkov jamarske dejavnosti v Sloveniji. Prireditev je bila ob grobu začetnika slovenske biospeleologije Simona Robiča na Šenturški gori pod Krvavcem. Njegovo bogato delo je orisal slavnostni govornik Stane Stražar, predsednik društva za raziskovanje jam Domžale. Kljub skromnosti je Simon Robič v svetu slovel kot odlični prirodoslovec, ki je bil tudi pobudnik in soustanovitelj prve slovenske planinske organizacije.

ŽALEC

Društvo invalidov Žalec je pripravilo letno konferenco, ki so se je udeležili tudi predstavniki družbenopolitičnih organizacij in društev iz Mozirja in Laškega. Predsednik društva Fran Ribič je v svojem poročilu opozoril na vrsto težav, s katerimi se srečujejo invalidi. Sklenili so, da bodo v prihodnje namenili večjo pozornost socialnim vprašanjem invalidov, saj varstveni dodatki pogosto ne zadoščajo niti za plačilo stanarin in elektrike.

med vrsticami

(nadaljevanje z 8. strani)

če hočeš preživeti, v mnogih delih te države je mučno in ponižujoče biti na primer Albanec, marsikje v tej državi je neprijetno biti Slovenec...

Ni čudno, da se vedno več ljudi želi otresti take države. Če iz neke države začno bežati njeni državljani kot podgane s potapljačice ladje, je seveda jasno, da je kriva za to predvsem njena notranja politika, ki ni zmožna zagotavljati takih delovnih razmer, da bi lahko državljani sprejemali državo za svojo.

Po desetletjih postavaštva in zunanjenja blišča je zdaj napočila ura resnice. Ta država se je toliko časa pečala predvsem s tistimi v razvoju in se sama na znotraj in zunaj tako „uspešno“ razvijala, da je dokončno postala država v razvoju, z vsemi značilnostmi, med katerimi je tudi ta, da je za razviti svet, v katerega je sicer geografsko vgrajena, zanimiva le še kot rezervoar cene delovne sile, pa še pretok te je treba nadzorovati z vizumi. Vizumi z Zahodno Nemčijo niso prišli čez noč, vendar nihče ni storil nič, da bi zaustavil nadaljnje drsenje Jugoslavije na lumpenproletarsko dno Evrope.

In kaj zdaj? Imeli bomo konferenco neuvrščenih in z njo milijardne stroške, pa seveda poplavo samozadovoljnega hvalisavega čekanja o svetlem zgledu Jugoslavije za Kokosove otoke in ugledu, ki ga uživamo v kraljevini Tonga-Tabu, in hvalili nas bodo Homeiniji in Gadafigi in dežurni predsednik države se bo — in tu je naša evropska vloga — lahko še naprej javno, pred televizijskimi kamerami objemal in poljubljal z Nicolaem Ceausescu-jem.

Lepa hvala za tako državo in tako zunanjo politiko!

V Evropi enaindvajsetega stoletja je dovolj prostora za vse, ki so zmožni vsaj približno živeti in delati v okvirih evropske sodoben civilizacije. Res pa je, da Evropa ni in tudi v 21. stoletju ne bo dobrodelno društvo za uščkanje nesposobnih in neumnih.

TELEKS, Ljubljana, 23. feb. 89/4.

MLADINA:

VSAKA PARTIJA IMA SVOJ KONEC

Vse igre se enkrat končajo. Partija je v pat poziciji, kjer ni mogoče potegniti več nobene poteze. Višek predrznosti predstavlja poskus partije, da bi nas prepričala, kako nas lahko edino ona sama popelje iz nastalih težav.

V normalnem svetu je kriza v eni izmed političnih grupacij stvar nje same in ostala družba zaradi tega nič ne trpi. Posamezne politične grupacije lahko celo razpadejo, vendar to normalnega delovanja države sploh ne ovira. Recept za to je zelo preprost. Strankarski pluralizem. Pri nas pa o tem seveda nočemo nič slišati in to kljub tej nesmiselni agoniji sedanje oblasti, ki pospešeno traja že pol leta. Še več, partiji vedno znova uspe, da prestavi svoj nujni konec.

Tako smo se skoraj vsi že pred 17. sejo pustili prepričati, da se bo vendarle nekaj zgodilo. In zgodilo se seveda ni nič. S pomočjo medijev so skoraj vse uspeli prepričati, da tokrat mislijo iti do konca. Toda „čisto slučajno“ so se le nekaj dni pred odločujočim spopadom sestali vsi akterji partije **za zaprtimi vrati** in na sami seji so se zopet obnašali po starem. Več kot očitno je bilo, da so se že prej zmenili, kje je meja, do koder lahko brez posebne škode za lastne položaje gredo.

Kljub tej zelo sveži izkušnji smo se tudi pred 20. sejo pustili še enkrat prevarati. Vse je potekalo po starem scenariju kot v jeseni, politiki so neumorno sestankovali in napadali. In zopet se ni zgodilo nič. Spet so se „čisto slučajno“ le nekaj dni pred sejo sestali **za zaprtimi vrati**. Sejo so celo predstavili, češ da jo je treba bolje pripraviti, kot da ni že vse kristalno jasno. Zopet so si postavili mejo, do koder še imajo skupno korist. In ta je predvsem oblast. Le v tem in v ničemer drugem so si edini tako Šuvar kot Milošević in Kučan.

Potrebno je, da ne nasedemo več tem igram. Zahtevamo, da se partija že enkrat konča.

MLADINA, Ljubljana, 3. feb. 89/5.

Po zadnjih raziskavah slovenskega javnega mnenja je 80% prebivalcev Slovenije za uvedbo večstrankarskega sistema, ki bi pomenila dokončno slovo od oblasti za večji del sedanje oblastne strukture.

MLADINA, 24. feb. 89/5.

TELEX:

TUJI TISK O JUGOSLAVIJI

Rimska REPPUBLICA piše, da v Sloveniji v tem času izkazujejo močno solidarnost s stavkajočimi na Kosovu. Na velikem mitingu v Ljubljani (27. feb.), ki je bil uperjen proti Srbom in je bil manj podpora Albancem, so sodelovale stotine oseb, poleg komunistov pa celo 22 nekomunističnih organizacij, vključujoč socialdemokratsko zvezo in delegacijo slovenske Cerkve. Slovenija obtožuje Srbijo.

Tudi BBC je posvetil veliko besed Cankarjevemu domu, kjer je miting izrazil več kot le solidarnost z rudarji iz Starega trga in z albanskim narodom. To je bil nov, spontan poziv k demokraciji v Sloveniji in Jugoslaviji. Po besedah vseh govornikov se je ob kosovskih dogodkih pokazalo, kam vodijo (dalje na strani 35)

Končno je prišlo tisto, česar se je slovenska politika bala kot hudič križa: poseči je morala po represiji in s tem sneti krinko svoje navidezne demokratičnosti. Ljubljanska policija je prisilila ustanavljajoče se socialdemokrate, da vstopijo v SZDL, ali pa bi jim prepovedala ustanovni zbor.

MLADINA, Ljubljana, 24. feb. 89/5.

franc saleški finžgar

prerokovana

26. julija 1914 je izbruhnila prva svetovna vojna. Na vojno je moral tudi gospodar s Kozjega vrha nad Soro na Gorenjskem Blaž Jančar, doma pa pustil ženo s šestimi majhnimi otroki. Za pomoč na kmetiji je prosil neoženjenega posestnika Maticevega Franceta, ki v vojsko ni bil klican.

France je Jančarjevi Francki, ki je bila včasih njegovo dekle, na kmetiji pridno pomagal. Včasih se mu je prikradla misel, kaj bi bilo, ko bi ne bilo Blaža iz vojne več nazaj.

France je sprejel v službo hčerko cerkvenega ključarja Goloba, ki jo je ta napodil od hiše, ker je zanosila s svojim fantom Matijem, malo preden je moral ta na vojno.

V vas so prišli spiski ranjenih in padlih vojakov. Med njimi so bili zapisani tudi organist, Matija in Jančar. Pripisano je bilo, da utegnejo biti v spiskih tudi napake.

Na pogrebščini je dala Franca Francetu vedeti, da ga ne mara. France se je šele po pogovoru s svojo sestro Lojzo pomiril.

Golobova Francka je rodila Matička. Golobovka ga je prišla k Maticevim pogledat.

Golobovka se je zahvaljevala, France je zamahnil z roko in po prstih šel v hišo.

„Ali spi?“ je pomignil Francki. Ona mu je prikimala.

France je snel šklebedre z nog in tapal v nogavicah v kamro, da je pogledal Matička.

„Bogve, kaj se mu sanja,“ se je vrnil, „ko se tako smehlja.“

„Lojza pravi, da o samih angelčkih.“

„Morebiti pa res. Kaj pa šivaš?“ je stopil k Francki.

„Blazino za posteljico.“

„Oh, saj še zibke nima, revež! Čaj no, saj jo imamo še mi. Pod streho je.“

France je naglo nataknil šklebedre in šel stikat za zibko pod streho. Odkar se je odzibala Lojza, ni več stekla v tej hiši. Potegnil jo je izza straže. Miška je planila iz nje

in pretrgala pajčevine, s katerimi je bila čez in čez zibka preprežena.

France jo je površno ogledal: en tečaj je imela nalomljen, sicer pa je bila, dasi nekoliko črvida, še vendarle dosti trdna.

Prinesel jo je po stopnicah in se takoj lotil nalomljenega tečaja ter ga opazil z deščico. Nato je velel Lojzi, naj jo obriše in očisti.

Zvečer so položili Matička v zibelko in France je prvi potegnil za motvoz in ga zazibal.

Nastopila je pusta, deževna jesen. Megle so se plazile po najnižjih gričih, venomer je prišlo. Dolgčas je bilo, da so ljudje zdehali in niso vedeli, kaj bi v teh dolgih, vlažnih večerih.

Pri Maticu ni bilo dolgčas. Lojza in Francka sta šivali, France se je ukvarjal z zibanjem, celo pestovati je poskušal živo igračko.

Toliko je imel skrbi in opravkov, da je komaj utegnil h Korenčku po tobak.

Lojza se je pa veselila in verna je hvalila Boga: kako si dober! France se je usmili revčka. Ti si se pa njega in mu odvzel misli na Jančarico in mu pregnal trpljenje.

V nedeljo pred Vsemi svetimi so se razteple megle, da je posijalo sonce. France je zagnal krave v hrib in jih pasel.

Pa pride mimo tuj človek in ga pozdravi: „Dober dan, oče!“

Franceta je ujezilo, da mu je rekel oče, in je zato malomarno odgodrjal: „Bog daj!“

„Oče!“ je začel vnovič tujec.

„Saj nisem še oče,“ je popravil France.

„Pa morda gospodar?“

„Tisto pa že.“

„Torej, gospodar, ali bi prodali nekaj krompirja, jabolk ali masla ali malo moke?“

„Saj ne smemo prodajati, ko je vse pod zaporo.“

„E,“ mu je pomežiknil tujec, „saj ne bova po maksimalnih cenah kupčevala!“

In je prisedel k njemu na štor ter mu ponudil smotko.

France je vzel cigaro ter jo odgriznil in tujec mu jo je vljudno prižgal.

„Seveda, takole pravite, da nas

kmete zapeljete, nato pa nas ovajate. Ej, to so že plačevali! Jaz pa ne bom plačeval, nič ne mislite, in ne bom prodajal."

Kljub temu je France tako dobro prodal, da je krave hitro zavrnil in jih gnal domov, kjer je Lojzi brž razodel kupčijo.

In v torek je zaškripal težko obložen voz z dvorišča, ko je še vsa vas spala. Naložil je tako, navihane, da je moko in maslo na mitnici utajil in vse srečno pripeljal pred označeno hišo. Tamkaj ga je sprejela imenitna gospa, prijazna, kot bi ji bil stric, mu postregla z zavretnim vinom in mu dala še lepo napojnino.

France je šel nato k Figovcu, si

France je zapazil v izložbi otroški voziček. Bliskoma mu je šinilo v glavo: kaj, če bi ga kupil za Matička? Vino ga je bilo nekoliko ogrelo in tedaj je bil vselej zelo podjeten.

Nekajkrat je šel mimo okna gor in dol, nato je pritisnil kljuko in stopil v trgovino.

in dol, nato je pritisnil kljuko in stopil v trgovino.

"Takle voziček za otroka bi kupil," je začel in nekoliko zardel.

"Čestitam, oče!" je pohitela prodajalka. "Ali je fantek ali punčka?"

France je zardel še bolj, pa se je potuhnil in se ni izdal: "Fant je, ho, pa še kakšen!"

"To je lepo, oče. Sedaj bo domovina potrebovala fantov, ko jih toliko pade. Prosim, pojdite z mano!"

Matic je šel med nastavljenim pohoštvom za prodajalko, ki ga je vedla do vozičev. Ročno mu jih je predstavljala in pravila cene ter razlagala, kako se rabi tako orodje.

Maticu so se zdele cene za take igrace silno visoke. A sram ga je bilo, da bi se skujal. Izbral je voziček, ga plačal, zadel na ramo in ga odnesel na voz.

Potem je takoj napregel in se odpeljal. Spotoma je ves vesel hitro pozabil na krone, ki jih je odštel za voziček, in premišljal, kako veselje bo zvečer: Lojza bo tlesknila z rokami in bo vesela, Francko bo sram velikega daru in bo vsa zardela. Nato bodo postlali v vozičku in položili vanj Matička, stara zibel se pojde spet dolgočasit za stražo.

Židane volje je privozil do županove krčme. Tam je ustavil.

Župan je prišel z občinskim slu-

Risbe na straneh 15 do 17 je narisal slikar Lojze Perko.

gom Petrinom na prag. Ko je zagledal Matica in otroški voziček, se je naglas zasmejal: "Matic, kaj pa ti tovariš?"

France je bil v zadregi, da se mu je krotovičil povodec, ko je privezoval konja k ranti.

"Kdo ve kaj? Ali ni čeden? Ni še bilo take zibelke v Kozjem hribu.

"Za koga vendar?"

"Za mojega Matička!"

"Prav bi bilo, ko bi bil tvoj!" se je vtaknil vmes Petrin.

"E, le počakaj! France se bo naenkrat splašil in jih bo prvi dan imel šest, jeli?" ga je podražil župan z Jančarico in ga obenem spremil v hišo.

Tam je bil Luka, sosed Maticcev, Strgar in še nekaj mož.

France je prisedel, za njim se je obesil k mizi tudi Petrin, ki je slutil, da ne bo trpel žeje.

"Baliž voziš," so ga sprejeli vsi hkrati, ko je tik pred oknom stal gosposki voziček na kmečkih lojtrah.

"Nočem biti umazan boter. In otrok takega očeta, ki je za nas prelil kri na vojni, ga že zasluži!"

naročil golaž in vipavca — kos kruha je bil prinesel s seboj — ter se hudobno muzal meščanom, ki so zavistno gledali njegovo pedenj visoko belo malico.

"Le mislite, da imamo vedno tako pogačo," si je mislil, "saj ne veste, da je bila spečena za Francko!"

Ker je bilo treba, da kobilica še pozoblje, se je napotil po mestu brez namena. Ogledoval je izložbe, ujel pri frančiškanih še zadnjo mašo, kupil nekaj malenkosti in se vračal.

Kar je zapazil v izložbi otroški voziček. Bliskoma mu je šinilo v glavo: kaj, če bi ga kupil za Matička? Vino ga je bilo nekoliko ogrelo in tedaj je bil vselej zelo podjeten.

Nekajkrat je šel mimo okna gor

Župan je prinesel vino in tudi prisedel.

„Prav je, Matic,“ je začel Luka, „če kupiš fantiču zibko! Nobenemu nič mar, tvoje so kronice! A vendarle bi rekel jaz — nikar ne zameri: bolj prav bi bilo, da bi svojim kupoval, ne pa takim postranskim otročajem! France, oženi se!“

„Prav govoriš, Luka!“ je potrdil župan. „Franceta bomo oženili! Še ta predpust mora biti svatovščina!“

France je izpil kozarec vina, poiskal na pol dokajeno viržinko in si jo prižgal ter se smejal.

„Poglej ga, kako se smeje, kot bi bile županove besede neumne!“ je pomagal Strgar. „Ampak to vam rečem: sam se ne bo oženil, ker se ne zna! Župan, midva ga dajta!“

„Dajta, dajta!“ se je muzal Matic. „Kar povejta mi nevesto!“

„Kaj bi ti pravili?“ je povzel Luka. „Saj vendar vsi vemo, da te čaka Jančarica!“

„Modra beseda!“ je potrdil župan. „Ženska je še za tolikanj, da se nobene mlade ne ustraši! Res, da ima otroke; kaj če to? Boš imel prej delavce na dveh zemljah.“

Matica je spletelilo in nemiren je segel po kozarcu.

„Mara zame Jančarica!“ je rekel počasi in glas se mu je očitno tresel.

„Ali si jo kdaj že vprašal?“ je hitel Luka. „Ali meniš, da ti bo v hišo tiščala in te prosila? Vprašaj jo!“

„Ne vem,“ je odkimaval Matic in postal čemerren. „Tedad na pogrebščini ni nič kaj pokazala, da bi ji bilo do mene.“

„Ti si res čuden!“ je začel še Petrin. „Ali naj se ti okrog vratu obesi — na pogrebščini? Kam vendarle misliš?“

„France, prepusti meni to reč!“ se je ponudil župan. „S svetovalcem Strgarjem imava še ta teden opravka v Kozjem hribu zaradi vojnih dajatev. Tedaj bova midva potrkala na prava vratca. Boš videl, kako hitro se bodo odprla, seve, če ti je prav!“

„Prav, seveda — pa ne, nikarta! Bom že sam, toda nič ne bo, le verjemite!“

„Ljudje ti roge kažejo,“ je rekel Luka Maticu.

„Luka, saj ti ne veš!“

„Prav dobro vem: poguma nimaš, to je vse! Taka ženska, kot je Jančarica, hoče, da jo takorekoč s silo utrgaš. To ni goba, ki se ti izpuli, če le trčiš vanjo. Matic, pogum!“

„Če boš sam, res ne bo nikoli nič!“ je začel spet Luka. „Dokler je bil še Blaž živ, si se motovil okrog voglov, danes, ko ga ni več in imaš pošteno pravico, da jo vprašaš, pa ziblješ tistega otroka doma. Ljudje ti roge kažejo.“

„Luka, saj ti ne veš!“

„Vem, prav dobro vem; poguma nimaš, to je vse! Taka ženska, kot je Jančarica, hoče, da jo takorekoč s silo utrgaš. To ni goba, ki se ti izpuli, če le trčiš vanjo. Matic, pogum!“

Luka je dvignil kozarec in po sili trčil ob Francetovega.

In še so plačevali za vino in bili čezdalje zgovornejši.

Samo France se ni otajal; ves plašen in potr in se je izmuznil kradoma iz družbe ter odšel, ko se je začelo mračiti.

Vse veselje, kakor se mu je rodilo v Ljubljani, je ugasnilo. Na voziček je bil jezen, da bi ga bil, ko bi bil velik kot jabolko, gotovo vrgel z voza in ga zakopal v zemljo.

Pripeljal ga je domov, kjer se je zgodilo natanko, kakor si je mislil:

Lojza je ploskala, Francka je bila vsa rdeča od sramu in veselja, Maticu so koj postlali v voziček — toda France ga ni zibal in vozil po hiši.

Naglo je odšel v svojo sobo na izbo in pričela se je noč brez spanca, in trpljenje, ki je bilo zaspalo, se je prebudilo še grenkejše.

Minili so Vsi sveti. Pri Maticu je leglo nekaj nezapopadljivo težkega na vso hišo. Lojza je skrivaj motrila brata in strahoma začela slutiti, da ga je spet prišlo. Francka je delala kot ura. Toda ne graje ne hvale ni bilo zanjo iz gospodarjevih ust. Cele dni ni pogledal otroka, skoro vsak večer je odhajal na vas in iskal družbe pri Korenčku, če je drugod ni bilo.

In tako je taval in čakal tistega trenutka ves potr in razdejan, dokler ga ni učakal.

Na sv. Martina dan so spravljali steljo. Tudi Jančarica je bila v gozdu in je žela praprot. Uro, tudi dve se je boril Matic, preden je zmagal in stopil izza smrekovega gozdiča prednjo. Ves je bil zmeden.

„Je lepa praprot, Franca,“ je spregovoril Matic.

Jančarica se ni niti ozrla in je mirno žela dalje: „Da bi bilo vsaj še en teden lepo!“

France se je ozrl naokrog, nato je stopil prav tik nje, da je obstala z delom in ga pogledala.

„Franca,“ je prosil, „lepo te prosim, povej, kaj misliš! Meni ni več strpeti brez tebe!“

„France,“ je rekla mirno, dasi jo je podplula rdečica, „samo s temle Blaževim prstanom bom legla v grob in z nobenim drugim. Ne zameri in ne vprašuj, zakaj! Jaz vem, da mora tako biti. Potrpi, saj tudi jaz trpim! Zbogom!“

Jančarica se je naglo spustila po brdu navzdol in začela žeti na drugem koncu laza.

France je pa obstal pri smrečicah in najlaže bi se razjokal.

XV

Na Martinovo nedeljo so se ženske s hribov — kakor druge nedelje — koj po maši usule na pošto

in šle iskat pisem z vojske od mož in sinov.

Odkar je bila Jančarica vdova, ni imela kaj iskati na pošti. Vselej po maši je šla pokropit grobove sorodnikov in v duhu je kropila Blažev grob in nikoli se ni vrnila brez solza žalosti in tihega kesanja.

Ko je te nedelje prišla zadnja na vas, so tam še stale gruče ženā, se pogovarjale in brale vojne dopisnice. Jančarica jih je blagrovala v srcu in šla tiho in žalostno mimo njih.

Kar jo zagleda Klandra in zavpije za njo:

„Hej, Jančarica! Na pošto pojdi! Pismo imaš!“

Franca se je ozrla in obstala.

„No, le pojdi, le! Poštarica mi je naročila!“

„Bogve, kdo bi mi pisal,“ je rekla malomarno.

„Morda se ti ponuja kak ženin!“ jo je zbadla Klandra, se obrnila spet h gruči in nadaljevala: „Kako se nareja žalostno in pobožno!“

Ženske so se ozrle za Jančarico, ki je zavila na pošto.

„Saj jo je res potrla,“ jo je branila Brumnovka. „Kar v nekaj tednih se je postarala.“

„To naredi črna ruta,“ ni nehala Klandra in je natolcevala dalje.

Jančarica je prišla na pošto in potrpežljivo čakala pri okencu. Ko se je odprlo, je vprašala: „Ali imam res kako pismo?“

Poštarica se je sklonila in jo pogledala v obraz. Kakor je bila ta poštarica prebitensko strupena in huda ženska, se je to pot vsa radostna nasmejala Jančarici, skočila k predalniku in se vrnila z dopisnico:

„Mati, veselite se! Vaš mož vam piše z Ruskega!“

Jančarica je razprla oči na široko. Napol odprte ustnice, skozi katere je bil namenjen vzklík, so kakor okamenele in vzklík je na njih zamrl, pred očmi se ji je za hip stemnilo in tresoča se roka, ki je segla po dopisnici, jo je zgrešila, da je padla na tla.

Zamrgolelo je Jančarici pred očmi, kakor bi ji hotela najlepša zvezda sreče, ko ji je posvetila, tisti hip že ugasniti. Šinila je na tla za

dopisnico, neslovkovan vzklík se ji je izvil z ustnic, z obema rokama je držala pisanje: da, to je Blaževa roka. Samo to je razločila, drugega ni mogla. Jecljaje je prosila poštarico: „Berite, prosim, lepo prosim!“

In poštarica je brala:

„Ljuba žena! Lepo te pozdravljam in ti dam vedeti, da se peljem zdrav in živ po daljni ruski deželi v ujetništvo. Ko pridem na mesto, ti bom spet koj pisal.“

Tvoj mož Blaž“

Jančarica je naglo segla po karti in odbežala iz urada.

Napol je tekla mimo gruče žensk in visoko vihtela karto: „Blaž živi! Blaž živi!“

Ženske so ostrmele in krenile proti njej.

Toda Jančarica je hitela mimo njih v župnišče, kjer je vsa zasopla planila v pisarno: „Poglejte, berite! Blaž živi!“

Župnik je naglo pregledal karto, datum, pisavo in vesel čestital ženi

Poštarica se je vrnila z dopisnico k Franci: „Mati, veselite se! Vaš mož vam piše z Ruskega!“

Jančarica je razprla oči na široko. Napol odprte ustnice so kakor okamenele, pred očmi se ji je za hip stemnilo in tresoča se roka, ki je segla po dopisnici, jo je zgrešila, da je padla na tla.

ter šaljivo pristavil: „Sedaj ste brez skrbi zanj! Saj pravi pregovor, kdor je razglašen za mrtvega, pa spet oživi, tisti živi še dolgo življenje. Hvala Bogu!“

„Karta je torej res iz Rusije?“ se je Jančarice polasčal dvom.

„Seveda! V seznamu izgub je bila pač pomota! Veselite se in hvalite Boga!“

Jančarica je hitro odšla.

Dasi se je podvzivala, kar se je dalo, vendar se ji je pot proti domu vlekla in vlekla. Kjer je bilo manj strmine, je tekla, da bi bila prej doma. Žalno ruto je snela in jo stlačila v žep.

Ko je pridrhela do bogca vrh griča, se je ozrla nanj in ni mogla naprej. Stopila je h križu in objela in poljubila Zveličarjeve noge ter vzdihnila: „Kako si dober! Mene si očistil, moža si mi rešil — o, kdo te razume?“

In še in še je poljubljala ranjene noge kot otrok.

Doma je Jančarico čakala družina z zajtrkom. Vsi otroci so sedeli za mizo in se igrali z žlicami. Teta je nekajkrat šla gledat na prag, ko je ni bilo.

In sedaj je prišla, razoglava, zasopla in rdeča.

Teta se je prestrašila, ko je tako rekoč privihrla v vežo.

„Teta, Blaž živi! Ujet je!“ je kriknila Franca.

Teta je sklenila roke: „Marija, saj ni mogoče!“ in je šla za Jančarico, ki je naglo odprla vrata in planila v sobo. Tudi otroci so bili vsi osupli. Zakaj po atovi smrti je hodila mama resno in tiho.

„Otroci, ata živi!“ je pripovedovala in jih začela poljubljati. „Stran črne rute!“

Deklice so se odkrile, iz predalnika so prišle na dan pisane rute in ko so sedli k zajtrku, je bilo v hiši, kot bi posijalo sonce na mizo.

Seveda je vsa fara zvedela še tisti dan o Jančarju. Jezičniki pri županu so zabavljali na seznam izgub: „V peč vrzite tiste papirje! Ali

so za kaj drugega, kakor da ljudi plašijo? Zakuri z njimi!"

In mnogim se je dvignilo upanje, da morda le ni resnična žalostna vest o predragih. Splošno pa je bilo veselje, da Jančar živi, ko ni imel v fari ne enega sovražnika.

Med tistimi, ki so prvi prišli Jančarici voščit srečo, je bila tudi Lojza. Nesebično je bilo njeno voščilo, a vendar toliko sebično, ker je upala, da to ozdravi brata. Zakaj videla je, ko je zvedel, da se je ves stresel, nato da je globoko vzdihnil, toda lice se mu je čudovito razjasnilo.

In po dolgem času je Matic opoldne po južini spet poščegetal. Matička po okrogli bradici in prvič prijel za voziček in ga vozil po hiši.

Ko je Francka zvečer molzla, je Lojza potegnila brata za rokav in ga povabila v kuhinjo.

"Ali si vesel, kajne, zaradi Jančarja?"

"Zares sem vesel in privoščim ji."

"Pa zaradi sebe tudi?"

"Tudi. Sedaj vsaj vem, da mora biti konec."

"Veš kaj, sedaj se pa kar hitro oženi!"

"Uj, ti svetnica, kam me siliš!"

"No, no, vem jaz in veš ti kam: Francko vzemi!"

Matic jo je samo gledal in nič ni rekel.

"Zakaj bi je ne? Poznaš jo sedaj bolje kot vsako drugo."

"Mara zame!"

"Pa jaz vem, da te vzame, in tudi zate vem, kako si jo ogledoval včasih ves dopadenja poln."

Brat je spet pomolčal, bolj in bolj zardeval in žile so mu kovale na sencih.

"Le kar vprašaj jo!"

"Ti jo prej, tako postrani!" je prosil brat.

"Nič postrani, kar naravnost jo bom! Pojdi ven, čez četrto ure boš že zvedel!"

France je šel v hlev, kjer je Francka molzla. Stopil je h kobilici, popravil ji seno, pobrskal po stelji

Risbe na straneh 18 in 19 je narisal nemški slikar Werner Berg, ki si je izbral za svojo novo domovino koroško Podjuno.

pa venomer motril Francko, tudi ko je odhajala iz hleva.

"Ne vem, če me bo marala, prebrdka je," se je prestrašil, ko se mu je zdela lepa kot še nikoli. Težko je zdržal četrto ure v hlevu.

France je šel za sestro. Francka je bila v hiši, čez in čez podpluta z živo rdečico.

"Meni je prav, Francka, če ostaneš naša in če ti nisem prestar in pregrd."

"In če te ni sram jemati takele," je rekla Francka in povescila oči.

France je stegnil krepke roke po njej in si jo pritisnil na prsti.

Rešila ga je Lojza, ko je prišla ponj: "Rada te vzame, le pojdi, le pojdi!"

France je šel za sestro. Francka je bila v hiši, čez in čez podpluta z živo rdečico.

"No, sedaj si pa lepo v roke sezi-ta!" je začela Lojza.

"Meni je prav, Francka, če ostaneš naša in če ti nisem prestar in pregrd."

"In če te ni sram jemati takele," je rekla Francka in povescila oči.

"Tiho o tem!" je rekel France. Kri mu je zaplala po žilah, stegnil je

krepke roke po njej in si jo pritisnil na prsi.

"Je že dostil!" je branila Lojza, ki se je bala greha, in je bila vsa srečna. "Tako, France, sedaj pa dobi može in pojdi h Golobu snubit, še ta teden."

"Može?" se je postavil brat. "No-benega nočem! Samo zato, da jim pokažem, ko so vedno pravili, da se ne znam oženiti!"

In France je šel na izbo, se oblekel in izginil v noč.

Pri Golobovih so odvečerjali, ko je potrkalo na vrata. Golobovka se je prestrašila, ko je zagledala Matica.

"Ali je zbolela?" je hitela v naglici.

Matic se je smejal in mahal z roko ter vprašal, ali je oče doma, nekaj da bi rad govoril na samem z njim.

Mati mu je posvetila v hišo in mo-dro odvedla vso družino ven v kuhinjo.

"Oče Golob, snubit sem prišel!" je začel France brez ovinkov.

Golob se je zavzel.

"Za koga?"

"Zase."

Golob se je še bolj čudil.

"Ali mi daste Francko ali ne? Pravzaprav je pa vseeno: če je ne daste, jo bom sam vzeli!" je grozil France.

"Ti se norčuješ! Takele ti ne boš jemal, ko jih dobiš na vsak prst deset."

"Kaj tisto! Jaz že vem, kakšno jemljem! Ali jo daste ali ne?" je molil France Golobu roko.

"Počakaj no, grem po mater!" Golob je zaklical skozi duri, da je prišla žena v hišo.

"Poglej, Matic snubi našo Francko!"

"Pa mu jo dajmo!" je menila ženska previdno in skrila veselje in začudenje.

"Seveda mu jo damo, če jo le hoče!"

"I, tak udarimo, saj sem rekell!" je Matic spet molil roko čez zeko.

Segla sta si v roke in Golob mu jo je stiskal in stiskal in iskal bese-de, dokler se ni grča omajal in se trikrat po vrsti useknil, preden je iz-rekel: "Matic, če resnično storiš to,

dva tisoč več, kot bi jih bil dal Matiju! Zato, ker boš rešil čast naše hiše. Velja?"

"Ali sem kaj vprašal, Golob? Kar ji daste, vse pride prav. Če ji pa nič ne daste, sem tudi tak možak, da ne bom umanjkal, in upam, da tudi brez dote ne bo v moji hiši nikoli kruha stradala."

Golob je spet segel čez mizo in poiskal Francetovo roko: "Dva tisoč več in precej denar!"

Nato se je obrnil do žene: "I, tak gani se no in prinesi! Kaj sediš?"

France je zavriskal, ko se je vračal domov, zakaj izvrstno vino je imel Golob.

In doma ni mogel drugače, da je potrkal na okno Francki in ji razodel: "Si že moja! Jutri se pripravi, gremo delat pisma!"

In šli so jih in svet je strmel.

V torek je šel Matic k župniku, da postavi oklice, enkrat za trikrat. Tudi župnik se je zavzel, toda pohvalil je Matica, da je prav storil. Sestavil je takoj zapisnik, toda naenkrat se je domislil in odložil pero: "Poglej, kako sem pozabil! Saj je ne moreš vzeti! Zakonski zadržek je, ker si njenega otroka boter."

Matic toliko da ni s stola zdrsnil.

Župnik pa se mu je nasmehnil, ko ga je videl vsega osuplega: "Nič se ne boji! Zadržek že premagamo."

"Prosim, no, saj ne gre za denar! Naj stane, kar hoče!"

Župnik je vstal in ga potrepal po rami: "France, Bog vaju blagoslovi! Torej poroka v ponedeljek. Francka naj pa gre domov! Tako je prav:

prej je prišla kot dekla k vam, sedaj pa pride kot nevesta."

V ponedeljek so svatovali. Tudi Jančarica je bila med svati. Oči so ji gorele od resnične radosti in ko je naletela ženina mimogrede na samem, mu je stisnila roko in pošepetala: "France, ta je zate! Ne veš, kako sem vesela! Bog daj srečo!"

Matic je pa kazal bele, močne

Na svatbi se je pojavil tudi oče padlega Matije. Prinesel je njegovo dediščino in njegov molek.

Matic je nesel denar v voziček Matičko in spustil na posteljico še molek.

Nevesta je šla za njim v kamrico, sedla k sinčku, poljubila Matijev molek in se bridko razjokala.

Nevesta je šla za njim v kamrico, priprla vrata, sedla k sinčku, poiskala Matijev molek, ga poljubila in se bridko razjokala.

V hiši so svatje trkali in hrumeli in kaplje grenkosti bi ne bilo v vinu, ko bi ne pogrešali mnogih, ki so to noč žalostno svatovali na daljnih frontah.

XVI

Na binkošno nedeljo se je nabralo pri Razdevšku tolikanj pivcev, kakor jih ni bilo na tak praznik v mirnih časih. Večina so bili možje okrog petdesetih.

Tudi Matic je sedel med njimi in čudno sramežljivo neprestano vrtel kozarec med prsti.

"Na dobro zdravje!" ga je sunil Marinček s komolcem in trčil obnem ob njegov kozarec.

"To je pa vendar nekaj, da je celo tebe izbezal Lah iz brloga. Odkar imaš tako mlado ženo, te še ni bilo na spregled."

"Presneto te je otvezla!" mu je pomagal Luka. "Saj te še v opalto ni več."

"Saj nimam hoditi po kaj!" se je nerodno branil Matic.

"I, no," je zamahnil z roko Marinček. "Saj vemo, kako je: prileten mož in mlada žena! Še vsaka si ga je dela pod peto! Tebe tudi!"

France se je pripravljal na odgovor s tem, da je izpil.

bo še

zobe in se vsakemu smejal od radosti, ko ni imel besedi za vse to.

Na večer — še to je vredno, da se omeni — se je pojavil na svatbi nepovabljen gost, oče padlega Matije. Ženin in nevesta, vsi svatje so ga radostno sprejeli in mu ponudili odličen sedež.

Toda preden je mož sedel, je spregovoril:

"Nimam svatovske obleke in sem vendar prišel. Po dolžnosti. Včeraj sem prejel iz bolnišnice, kjer je umrl za ranami moj sin, njegov notes, v njem pismo in molek. To pismo pa je sinov testament, kjer pravi: 'Če bo Golobova imela otroka, mu izplačajte mojo dediščino!' In to sem prinesel."

Mož je odprl listnico in naštel pred ženina štiri tisočake.

Potem je segel v žep in položil povrhu sinov molek.

Vsa družba je umolknila.

Ženin je vzel denar, ga nesel v voziček Matičko in spustil poleg bankovcev na posteljico še molek.

iz življenja naših far po Evropi

anglija

Takoj po svojem povratku iz Brazilije je župnik g. Stane začel s svojimi obiski rojakov v postnem času, začenši pri slovenskih skupnosti v Aberdaru in

Mladi se zbirajo v dnevni sobi ob prijetnem pogovoru, ki zaobsega najraznovrstnejše in splošne teme iz življenja.

Bargoedu v Walesu in nato še po vsej Angliji. Iz Brazila, posebno iz Sao Paula in Belo Horizonta, je prinesel koš toplih pozdravov od tam živečih rojakov. Posebno v Sao Paulu se naša slovenska farna skupnost zelo dobro ohranja. V zadnjem času je dobila celo nekaj podmladka, saj prihajajo k slovenski maši vsako 3. nedeljo v mesecu mlade družine, ki jih leta nazaj ni bilo videti. Mnogi med njimi ne govorijo več slovensko, pa še vedno čutijo, da so naše gore list, drugi pa se vračajo k svojim koreninam. Vsi so se ob priliki obiska londonskega župnika, ki je nekdanje deloval tudi med njimi, zelo zanimali za življenje naših slovenskih skupnosti v Angliji.

Londonska slovenska skupnost se lepo zahvaljuje g. patru Franciju Pivcu, ki je dvakrat za nas maševal v kapeli našega doma ter nato nadomeščal g. Staneta v njegovi nekajtedenski odsotnosti januarja in februarja.

Na obhajanje velike noči se, kot vedno, slovenski rojaki v Veliki Britaniji vestno pripravljajo. Naj samo omenimo, da je bil letos obred velikonočne vigilije v Bedfordu v prijazni ukrajinski cerkvi.

V tem času je s tega sveta odšla v večnost gospa Elizabeta Marinčič, rojena v Ljubljani. V Londonu je preživela kar 40 let v mestni četrti Sheperds Bush, 11 Igersoll Rd. Po dolgotrajni težki bolezni in okrepcana z zakramenti, ki jih je podelil naš župnik, je tiho končala to svojo težko zemeljsko pot, saj dejansko ni nikjer več imela nobenega svojca. Bog ji daj večni mir in pokoj!

V petek, dne 24. 2., pa smo se v Bedfordu s sveto mašo poslovili od gospe Marije Žbogarjeve, ki je nenadoma odšla od nas v večnost in za seboj zapustila žalujočega moža Stanka ter hčerki Vilmo ter Jelko z družinama. Po množični udeležbi rojakov iz Bedforda in okolice, svojcev iz domovine ter drugih predelov sveta smo jo po sveti maši spremili na novo bedfordsko pokopališče, kjer bo njeno telo čakalo dneva vstajenja obenem z mnogimi drugimi rojaki, ki tudi že tamkaj počivajo. Sočustvujemo z dobro Žbogarjevo družino ob teh za njih tako težkih trenutkih. Tako za dušo pokojne mame Marije kot tudi za vso družino darujemo naše molitve.

VABILO

Obveščamo vse prijatelje in znance Žebotovih sester Anke in Dore iz BBC-ja, da bo v soboto, dne 8. aprila 1989, ob 12. uri (opolodne), v kapeli slovenskega doma v Londonu (62, OFFLEY RD) sv. maša zadušnica za njunim pokojnim bratom dr. Cirilom Žebotom — Čirom, ki je odšel s tega sveta v večnost dne 9. 1. 1989 v Washingtonu v ZDA.

Pokojni Ciril Žebot je bil eminentna osebnost med nami, slovenskimi, političnimi emigranti. Odrasla njegove globoke ljubezni do Slovenije ter prizadevanja za demokratično ureditev Jugoslavije, predvsem pa za suverenost slovenskega naroda so njegovi številni spisi, študije in dela posvečena domo-

Še celo v kuhinji slovenskega doma se ob angleškem čaju nadaljuje klepet.

vini, še prav posebej pa je to njegova najnovejša in zadnja knjiga „Nemiljiva Slovenija“.

K sv. maši zadušnici za pokojnim ste vabljeni vsi člani slovenske skupnosti, zlasti iz Londona in okolice.

Lepo vabljeni!

Slovenska katoliška misija
v Veliki Britaniji

avstrija

GORNJA AVSTRIJA

LINZ — Maše v postu so bile sorazmerno dobro obiskane. V linški škofiji živi nad 300 Slovencev. Slovenskih družin je okrog 40, mešanih pa 47. Drugi so posamezniki, bodisi, da živijo družine doma v Sloveniji, ali pa so samski. Res je tudi, da so nekateri vsaj po življenju neverni, popolnih brezbožcev pa med nami ni.

Predsednik župnijskega odbora organist g. Zorè in g. Faleè sta v tem času obnavljala naš Center. Tako so sedaj stene na hodniku in v kuhinji obite z lesom. Tudi kuhinjski strop sta oblekla z lesom, da ne bo apno padalo med kuhanjem v lonce. 14 dni sta res udarniško delala Bogu v čast in nam v korist. Moramo jima biti hvaležni za opravljeno delo.

V tednu med 5. in 12. marcem smo imeli srečanje slov. izseljenskih duhovnikov na Liebfrauenhöhe, blizu Rottenburga na Württemberskem. Z nami je bil tudi novi narodni direktor za izseljence po svetu, koprski škof Metod Pirih. Misijonal je prosil škofa za naslednika, saj živi na njegovem področju okrog 900 Slovencev. Od njih jih nad šeststo osebno pozna. Upajmo, da bo mariborski škof uvidel potrebo, da pošlje naslednika, saj je 90 odstotkov vernikov iz njegove škofije. Mlad duhovnik bo tudi bolj sposoben za to delo in bo gotovo pridobil marsikoga, da se bo spet aktivno udeleževal življenja slov. katoliške skupnosti.

Ga. Sonja Lesjak, poročena Traunmüller, je 6. februarja rodila hčerko Ano. Tako je mali Martin dobil sestro,

Jubilantka Matilda Plajnshek ob 80-letnici v krogu svojih najdražjih.

da ne bo sam v družini. Seveda sta družinskega prirastka najbolj vesela ga. Sonja in njen mož Manfred. Upajmo, da jim bo v veselje in da jo bosta vzgojila v dobrega božjega otroka.

V nedeljo, 26. februarja, so doma v Sloveniji pod Ptujsko goro obhajali 80-letnico matere Matilde Plajnshek. Tri hčere: Matilda, Viktorija in Angela — vse tri naročnice Naše luči — žive v linški škofiji, en sin pa blizu Stuttgarta. Vesel in lep praznik je bil. Želimo jim, da bi jim Bog mater ohranil še dosti let.

V nedeljo, 19. februarja, smo *proslavili rojstvo* Tkalčevih pravnučic. Mati Ankica, rojena v Linzu, je odšla, eno leto in pol stara, s starši v Avstralijo. Tako sta Tkalčeva postala pradedek in prababica. Obenem smo obhajali tudi rojstvo zgoraj omenjenjen Ane Traunmüller.

Kako smo obhajali velikonočne praznike, bomo pa poročali v majski številki Naše luči.

SALZBURŠKA

SALZBURG — Salzburški nadškof dr. Karl Berg je lani v decembru dopolnil 80 let. Papež Janez Pavel II. je sprejel njegov odstop in imenoval dotedanjega župnika in dekana v Altenmarktu (Pongau) dr. Jurija Edra za njegovega

naslednika. Salzburški kanoniki so ga izbrali izmed treh kandidatov, ki jih je papež predlagal. Nekateri skrajneži, ki mislijo, da je II. Vatikanski cerkveni zbor uvedel demokracijo v Cerkev, kar je seveda povsem zmotno, saj je Cerkev hierarhična družba, so uprizorili gonjo proti novemu škofu, češ da je nekoncilski. Na žalost je med njimi nekaj takih, ki imajo vodilna mesta v škofiji in nekaj takih, ki znajo kričati in po časopisih delati javno mnenje. Razvila se je nezdrava polemika, ki je ugledu Salzburške Cerkve gotovo škodovala. Velika večina vernikov pa je imenovanje sprejela z zadovoljstvom, saj je dekan Eder bil poznan kot dober in vnet dušni pastir. Naloga škofa ni politična temveč pastirska.

26. februarja je novega škofa posvetil v Salzburški stolnici dr. Karl Berg, soposvečevavca sta pa bila graški škof Weber in pomožni škof ter Salzburški generalni vikar Jakob Mayr. Posvečenje se je udeležil tudi mariborski škof dr. Franc Kramberger. Lavantinska škofija je bila do konca prve svetovne vojne podložna Salzburškemu nadškofu.

Novega škofa smo veseli tudi salzburški Slovenci in mu želimo polnost božjega blagoslova pri vodstvu nadškofije. V današnjih zmedenih časih je škofovska družba res izredno težka, ker je čutenje s Cerkvijo in z njenim poglavarjem skoraj zamrlo.

Februarska maša je bila še kar dobro obiskana. Ker je bil med nami g. Čuk, je bilo tudi petje kar dobro. Kakor običajno smo se po maši malo pogovorili pred zakristijo.

belgija

CHARLEROI-MONS BRUXELLES

Slovenska veselica '89

Ta tradicionalna kulturno-zabavna prireditev bo v soboto, 29. aprila 1989, v župnijski dvorani FAMILIA v Gilly-Haies, Charleroi. Začetek ob 19. uri.

Najprvo bo slovenski pevski zbor Slomšek iz Limburga zapel „venček narodnih pesmi“ pod vodstvom g. Vilija Roglja; to je kulturni del večera. Od 20. do 1. ure ponoči bo pa pri domači zabavi sodeloval Ansambel Oto Lesjaka iz Hildena, Nemčija, kot že prejšnja leta. Tudi letos bo vse-kakor veselo in sproščeno razpoloženje ves večer, kot je bilo doslej. V vsej domačnosti in prešernosti.

V začetku aprila boste prejeli še posebno v a b i l a . Pridite res polnoštevilno, skupaj z vašimi prijatelji in znanci. Od vašega obiska zavisi bodočnost naših veselic!

Pok. Danila Rušt roj. Šonc iz Charleroi.

Mala kronika. Zabeležiti moramo še smrt ge. Danile Rušt roj. Šonc iz Charleroi, 15. februarja t. l. Zadel jo je možganska kap. Ob res lepi udeležbi Slovenk in Slovencev smo jo pospremili na njeni zadnji poti. Njej v spomin smo zapeli na koncu sv. maše njej najljubšo pesem: Pozdravljena Mati, dobrega sveta. Počiva na pokopališču v Gilly. Pok. Danila se je rodila 16. junija 1914 v Tomaju na Krasu, Slovenija. Dolga leta je bila cerkvena pevka in se je redno udeleževala naših slovenskih maš in drugih pobožnosti, dokler ji je seveda zdravje dopuščalo.

Z nami je večkrat poromala v Lurd. Naj se v Bogu lepo odpočije. Vsem je dala vzgled globoke vere in ljubezni do družine. Njenemu sinu g. Danilu in vnukoma ter ostalim sorodnikom naše iskreno sožalje.

LIMBURG-LIÈGE

Naši rajni: V Hermalle je že pred dobrim letom, 25. II. 1988, umrla ga. Karolina Vatovec, roj. Medved, roj. 1905 v Kozjanah pri Trstu. Bila je skrbna mati in gospodinja, naročnica Naše luči in mohorjev. Zapušča moža g. Antona in dva sina. Naj počiva v miru!

V Soumagne smo se poslovili od ge. Marije Kravanja, roj. Vulč. Po vojni je Marija z mamo, sestrami in bratom zapustila rodno Čezsočo in se nastanila v Belgiji, kjer se je poročila z g. Kravanjem in imela dva sina. Toda njena sreča ni trajala dolgo. Njen skrbni mož je umrl že pred leti. Dokler je Marija bila zdrava, se je rada udeleževala slovenskih srečanj. Tudi druge rojake je pripeljala seboj.

Na zadnji zemeljski poti jo je spremljalo lepo število rojakov in znancev. Blago ženo bomo ohranili v lepem spominu.

V Eisdeni smo se poslovili od ge. Nade Ramšak, roj. Resnik. V Belgijo je prišla iz Kočevja in poročila vdovca g. Ramšaka. Nismo je veliko videli, držala se je svojega doma. Naj počiva v miru!

V Maasmechelenu je nepričakovano umrla ga. Jožefa Udovč, roj. Godec, stara 77 let. Udovčeva gospa je imela mnogo znancev, ljubila je veselo družbo, redno se je udeleževala naših srečanj. Na zadnji zemeljski poti jo je spremljala množica rojakov in znancev. Naj počiva v miru!

francija

PARIZ

Maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v cerkvi sv. Terezije Deteta Jezusa v Chatillonu, poleg Slovenskega doma.

Prešernova in Cankarjeva proslava. — V nedeljo, 26. 2., je Društvo Slovencev v Parizu pod vodstvom gospé Ane, Minke in Verene ter versajskega Janeza pripravilo Prešernovo proslavo, kjer je bil največjemu slovenskemu pesni-

ANSAMBL
OTO LESJAKA
iz Hildena,
ki gostuje
na naši
veselici '89.

29. april 1989
sobota

CLUB PRIVÉ

Začetek ob 19.

VESELICA
SOIRÉE SLOVÈNE
89

slovenska
V župnijski dvorani
Salle "FAMILIA" v GILLY-Haies
(Charleroi)

*Posnetek letošnjega vabila „slovenske
veselice '89“*

ku pridružen tudi najboljši oblikovalec slovenske besede pisatelj Ivan Cankar. Program je bil izvirno zamišljen in skrbno pripravljen, saj nam je prikazal slovensko pesem in slovensko besedo ter misel, kakor so jih dojemali in izrazili, kakor jih dojamajo in izražajo razni slovenski pesniki in pisatelji. Po uvodnih besedah g. Ložarja so nam najprej vsi učenci naše šole s pesmijo povedali, kdo je Prešeren. Nato sta Matej in

Pokojni Milan Butinar iz Courbevoie

Uroš z besedami Ljubke Šorlijeve prinesla glas, Barbara in Patricija pa luč iz Vrbe, Prešernovega rojstnega kraja. Sledile so doživete recitacije iz Prešerna, Cankarja, Finžgarja, Stanka Janežiča, Bevka in Jožeta Steguja (gospa Ana, gdč. Mira, Ciril Guštin in Janez Ložar). Gospa Minka nas je ob Simonovi spremljavi s pesmijo na Gorenjskem je fletno popeljala v svet, kjer je Prešeren živel, Nataša pa je prebrala Cankarjevo črtico Skodelica kave tako lepo, da je znova odkrila lepoto in bogastvo te črtice tudi tistim, ki jo sicer že dobro poznajo. Zbor Naš dom je pod vodstvom gospé Minke s pesmijo mojstrsko povezal vse te posamezne točke in zaključil proslavo s Prešernovo Zdravljico, ki praktično postaja slovenska himna. Vsi prisotni so pazljivo sledili programu in vse, ki so sodelovali, nagradili z zasluženim ploskanjem, posebej pa se jim je zahvalil še predsednik profesor Valant. Kar tiče številčnega obiska proslave, je bil kar zadovoljiv, čeprav bi pripomba o klobasah v božični številki Korenin veljala tudi za tokrat.

Gdč. Matilda Munih, ki s tako požrtvovalnostjo in skrbjo po svojih močeh pomaga v Domu, je konec februarja praznovala 75-letnico, odkar je v Selcah pri Volčah zagledala luč sveta. Vsi ji čestitamo, ji želimo še obilo zdravih in veselih let in se ji seveda toplo zahvaljujemo za delo v Domu.

Gospa Matilda Munih, Pariz, se zaveda, da je smeh najboljšo zdravilo.

Pomladansko srečanje bo v soboto, 29. aprila, v Slovenskem domu. Ob sedmih zvečer bo maša v cerkvi, nato pa družabno srečanje v dvorani, kamor vas Društvo Slovencev vse prijazno vabi.

COURBEVOIE

8. 2. je v bolnici na operaciji umrl Milan Butinar. Pokojni je bil rojen leta

Pokojna gospa Anica Mohar iz Lyona

1927 v Hujah pri Pregarjih. V Francijo je prišel leta 1957. Od njega smo se poslovili 14. 2. ob blagoslovitvi trupla, ki je bilo prepeljano v domovino, kjer ima dva brata in tri sestre, ki vsem izrekamo svoje sožalje. Pri maši v nedeljo, 19. 2., smo molili zanj.

MELUN (Seine-et-Marne)

Skupno mašo bomo imeli v nedeljo, 9. aprila, ob devetih dopoldne v poljski cerkvi v Dammarie.

LYON

12. januarja 1989 je v bolnici v Lyonu po dolgi bolezni umrla gospa Anica Mohar. Rojena je bila leta 1930 na Polskavi pri Slovenski Bistrici. V Francijo je z družino prišla leta 1958. V Lyonu, kjer je stalno živela, zapušča moža Ivana, hčerki Ireno in Natalijo ter sina Gerharda, katerim izrekamo svoje občuteno sožalje.

Skupno mašo bomo imeli v Lyonu na Fourvière v nedeljo, 23. aprila.

AUMETZ

15. februarja je umrl g. Anton Novak, star skoraj 91 let. Rojen je bil 24. marca 1898 blizu Laškega. Bil je torej najstarejši izmed Slovencev v tukajšnjem rudniškem področju, še starejši kot gospa Jankovič, ki je lani junija izpolnila 90 let. Samo Slovenka Tušar iz Piennesa je še par let starejša kot je bil g. Novak in se še kar dobro drži.

Gospodu Novaku je žena umrla leta 1973 in je bil skoraj 16 let vdovec. Poročil se je v Belgiji s kočevsko Nemko. Kmalu potem pa je prišel v Francijo, kjer je delal do leta 1964, ko je šel v pokoj. Trije otroci, ki so se rodili v zakonu, so lepo skrbeli zanj do zadnjega in vnuki so bili njegovo veselje, on pa njihovo. Naj počiva v miru.

FREYMING-MERLEBACH

Vzhodna Lotaringija

Krajne informacije dobite v podrobnosti v listu *Med nami povedano*, kakor tudi v slovenskem centru.

Omeniti pa je potrebno, da bomo tudi letos organizirali prvomajsko srečanje kot tradicionalno romanje v Habsterdick k brezjanski Materi božji.

Tokrat bodo slovesnost povzdignili

tudi domači gostje in sicer dramska skupina Nanos iz Vrhpolja, ki nam bo predstavila slovenske komedije v soboto, 29. aprila, ob 20. uri v salonu slovenske misije — samo z rezervacijami, ki so obvezne, na tel. 87 81 47 82.

V nedeljo, 30. aprila, bodo nastopili kot pevski zbor ob 15.30 v kapeli svetega Jožefa slovenske katoliške Misije v Merlebachu. V ponedeljek imamo tradicionalno slovensko romanje v Habsterdick. Ob 10. uri je evharistija s somaševanjem. Ob 12.30 je skupno kosilo v slovenski katoliški Misiji z obveznimi rezervacijami. Ob 16. uri imamo šmarnično pobožnost v kapeli sv. Jožefa z litanijami in blagoslovom z Najsvetejšim ob prisotnosti škofa Pierra Raffina.

Za vse ostale informacije se obrnite na slovensko misijo v Freyming-Merlebachu.

nemčija

STUTTGART in okolica

Za slovo šopek hvaležnosti. — V ponedeljek, 27. februarja, je nepričakovano umrl nemški župnik pri fari sv. Konrada v Stuttgartu, p. Evald Winter. Med konferenco cerkvenega sveta ga je zadela srčna kap v 48. letu življenja. Od njenega trupla smo se poslovili

skupaj z nemškimi farani z mašo za dušnico v četrtek, 2. marca. Slovence naklonjen in dušnopastirsko zavzet župnik, pokojni p. Winter, bo pričakoval vstajenje na pokopališču v Rotenburgu. V znamenje naše hvaležnosti je stal ob krsti v cerkvi in nato ob grobu tudi naš šopek z rumenimi tulpami in belimi vrtnicami, ki predstavljajo cerkvene barve. Šopek je bil skupni dar rojakov, ki se zbirajo k slov. maši v cerkvi sv. Konrada, ki jo je zadnja štiri leta upravljal pokojni p. Winter. Pri slovenski maši smo se ga posebej spomnili v molitvi. Naj mu ljubi Bog povrne vse, kar je dobrega storil za našo versko skupnost v Stuttgartu. Naj počiva v božjem miru.

Film o Medjugorju. — V soboto, 25. februarja, smo si v Heilbronnu ogledali filmski prikaz dogodkov v Medjugorju. Pri tem smo gledalci in poslušalci ponovno ugotovili, da film objektivno govori o tem romarskem kraju in pušča vprašanje glede nadnaravnega posega v dogajanja odprto. Po izjavi vidkinje Vicka, je Medjugorje klic po globoki veri v Boga ter izročitvi našega življenja njemu, ki je gospodar stvarstva. Je klic po ljubezni, ki ne izključuje nikogar. Če in ko bo Cerkev uradno potrdila nadnaravni božji poseg v ta

Slovenske predstavnice ob dnevu „žena tujih narodnosti“ v Weingartenu pri Ravensburgu 19. novembra lani.

švedska

Kaj se plete v bistrih glavah mladih Slovencev na Švedskem? Kakšno dediščino slovenstva bodo ponesli v svet, ki ga gradijo? Kaj si bodo izbrali za življenje iz zakladnice svoje narodne kulture, kaj iz zakladov vere svojih očetov? Težko je napovedovati. Odgovor bo dala bodočnost. Vsak od njih ima polno svojih lastnih načrtov. Tako daleč imajo drug do drugega. Ni prave prilike za srečanja, še težje, da bi v cerkvi in pri mladinski skupini v župniji odkrili košček svojega doma. Kljub vsemu pa je pri marsikomu od njih čutiti nek ponos in zavest odgovornosti za duhovne vrednote, ki so mu bile izročene. Tudi iz njihove udeležbe pri maši bi se dalo tako sklepati. Večkrat prav prijetno presenečajo. Nataša iz Nybra je zdaj na študiju v Malmöju. Sredi februarja zagledam njo in njeni dve sestri pri slovenski maši v Malmöju. „Na obisku sva,“ sta povedali ter dodali: „Zjutraj smo bile pri švedski maši. Pri oznanilih pa smo slišale, da je popoldne slovenska in smo ponovno tu.“

Veliko doživetje za mlade bo letos srečanje katoliške mladine iz vseh Nordijskih dežel s papežem 10. junija v Vadstenu, starodavnem mestecu sredi Švedske, kjer imamo Slovenci vsako leto svoj binkoštni shod. Za Nybro in župnijo Kalmar je Nataša voditeljica mladih, ki bodo šli k tej papeževi maši na vsenordijskem taboru mladih.

Slovenci z vse Švedske

vabljeni na

binkoštno srečanje

v Vadstenu na binkoštno nedeljo,
14. maja.

Maša bo ob 12. uri. Iz domovine pride tja Mladinski pevski zbor iz župnije Dolnji Logatec. Popoldne bo kulturni in družabni program z loterijo. Za dobro voljo bo še posebej skrbel ansambel iz južne Švedske. Pridite v čimvečjem številu z avti in avtobusi!

Za to priliko je mladina izdala izredno številko svojega časopisa „za mlade švedske katoličane“, imenovanega Suck. V prispevku, v katerem je podpisan „Darko iz Slovenije“, beremo: „Kot katoličan živim med ljudmi, katerih vera se razlikuje od moje. Počutil sem se že tudi kdaj odrinjenega iz sredine, v kateri živim. S pogumom pokazati, kdo sem in od kod sem, pa sem dosegel, da so me drugi sprejeli v svojo sredo. Pogosto imam občutek, da sem deležen večje pozornosti kot drugi prav zato, ker sem kristjan.“

Prav obetavno je prisluhniti tej naši mladini.

švica

DAN SLOVENSKE KULTURE

„Ob dnevu slovenske kulture, ob 140-letnici Prešernove smrti, pozdravljam vse zbrane in nastopajoče! In vsem nam želim, da bi nočjo globoko v dušo slehernega segla slovenska materina beseda, da bi občutili njeno lepoto in bi ob njej zatrepetalo srce . . . “ Tako je p. Robert nagovoril navzoče Slovence, ki so se v lepem številu zbrali v Meilenu ob proslavi Prešernovega dne, potem, ko so izzveneli zvoki občuteno zapete Zdravljice. „Naša sveta dolžnost je, da ustvarjamo skupni slovenski duhovni prostor, ki ne bo vezan zgolj na zemljepisne meje matične domovine, ampak bo povezoval vse Slovence v zavezi skupnemu izročilu, jeziku, kulturi, veri naroda, v katerem koreninimo. Saj posameznik, brez narodne zavesti, je kot osebnost ponižan, ostaja brez korenin, zato pa nujno neodporen do izzivov svojega okolja . . . “ je poudaril ter sklenil z verzi pesmi Sen o vrnitvi slovenskega pesnika Franceta Balantiča: „Ko boš tujina, vso mi kri izpila, ko neizgovorjena bo beseda prišla kot ogenj mi na usta blede, bo davna želja domu se vrnila . . . Domači kraj, kako mi spet boš drag! Kako bom ljubil gore razkopene, dokler ne bom nad njimi tih zaspal.“

Znova se je oglasil slovenski komorni zbor Slovenija ter zapel Prešernovo:

Luna sije. Najmlajši izmed nastopajočih — Renata in Nataša — sta pogumno recitali pesem Ljubke Šorli: Vsako leto februar napoči in pozele zaslužen aplavz. P. Damijan in s. Avrelija sta s tehtnimi mislimi o Prešernu kot pesniku in človeku in njegovi vernosti naredila uvod v enodejanko: Slava Francetu Prešernu izpod peresa Anemarije Zlobec. Nastopile so Tatjana Pegam, Angelca in Renata Žugič, Andreja Šolar in Valerija Čepon. Sledile so narodne: Popotnik pridem čez goro, Jaz pa pojdem na Gorenjsko ob spremljavi kitare, pa Avsenikova: Tam kjer murke cveto, ki jo je na harmoniko zaigrala Tatjana Pegam, in duet Andreje in Valerije: Čudapolna kranjska zemlja. Tatjana je uredila še Kmečko polko. Trud, ki ga je vložila s. Avrelija, ko je pripravljala otroke, je bil bogato poplačan z uspešnim nastopom otrok. Kvartet Kranjci iz Oltna so nam zapeli tri narodne: Dečvo, Pleničke je prala in Tam v štajerski deželi. Napovedovalka je bila Majda Ipavec, ob koncu nas je s svojimi diapozitivi razveselil še Gusti Teropišč.

Leta 1978 je bilo prvič, ko so Slovenci v Švici v okviru Slovenske misije priredili Prešernovo proslavo. Za družabni del proslave pa si zaslužijo vso pohvalo verniki, ki se zbirajo pri slovenski maši v Meilenu vsako drugo soboto v mesecu. Vsakič nas presenečajo z dobrotami slovenske kuhinje in poskrbe, da smo vsi zadovoljni. Dobiček od prodaje pa so letos namenili za gradnjo nove cerkve Sv. Duha v Celju.

„Naša domovina ima štiri obraze,“ je zapisal Pavel Bratina,“ njena ljubezen pozna štiri agregatna stanja: matično, zamejsko, zdomsko in izseljensko . . . Veliko je vezi, ki nas družijo: materin jezik, slovenski običaji, naša kultura, spomini na sončno stran Alp in dišečo opojnost lipe. A naj vendarle tvegam besedo o pomenu naše slovenske Cerkve, njene dediščine v naših srcih. Če je kaj, kar nas razsejane po vseh celinah sveta povezuje, je to spomin nanjo. Spomin, ki morda blede, pa vendarle z nevidno silo podzavesti vpliva na nas in nas druži . . . “

Prešeren je postal tisto, kar je v daljni legendi knežji kamen: simbol slovenske samobitnosti. Z velikimi evropskimi narodi se ne moremo kosati

P. Robert pozdravlja udeležence na proslavi Dneva slovenske kulture v Meilenu — v ozadju komorni zbor SLOVENIJA.

Župnijska dvorana v Meilenu, kjer se že vrsto let odvija proslavljanje Prešernovega dne.

ne na gospodarskem ne na vojaškem polju, lahko pa svetu pokažemo svojo kulturo, svojo umetnost. In za nameček še nekaj iskrivih dognanj sedmošolcev iz Krškega, ko so razmišljali o kulturi:

- Na svetu je veliko ljudi in če jih vsaj polovica ve, kaj je to kultura, je že nekaj. Kultura je lepo obnašanje, govorjenje in pisanje, spoštovanje umetnosti, je sestavni del človekovega življenja.

- Kultura ni le pisanje pesmi, temveč se z njo srečujemo na vsakem koraku svoje poti skozi življenje. Nekulturnosti otrok so pogostokrat krivi sami starši, ker jih pravilno ne vzgajajo in jih pravočasno ne opozarjajo na napake, ampak se jim v ranem otroštvu smeji.

- Kultura je osnova človekovega življenja. Beseda kultura ima veliko pomenov, kot so na primer: kulturno obnašanje, oblačenje, prehranjevanje, odnosi med ljudmi, ukvarjanje z glasbo in drugimi umetniškimi zvrstmi, pa še bi lahko naštevala —

- Brez kulture se ne da živeti. Na to, kako se ljudje tega zavedamo, pa vpliva tudi okolje, v katerem živimo. Žal je to okolje vedno bolj onesnaženo, kar kaže naš neodgovorni odnos do narave.

- Vsakemu človeku je potrebna kultura. Nekateri ljudje pa jo spreminjajo

v nekulturo. Tudi učenci smo taki. Samo pomislimo na obnašanje v šolski jedilnici, garderobi, včasih pa tudi pri pouku. Na vljudnost dostikrat pozabimo tudi na ulici, v trgovini, na avtobusu, na kulturnih prireditvah.

- Kultura je lepo obnašanje, lep odnos do staršev, spoštovanje starejših ljudi, kultura je spoštovanje materine-

ga jezika in književnosti. Kulturo človeka merimo tudi po tem, kako obvlada svoj materin jezik.

slovinci ob meji

KOROŠKA

Krščanska kulturna zveza in Slovenska prosvetna zveza sta letos skupaj pripravili obhajanje slovenskega kulturnega praznika. Proslava se je vršila v velikem studiu koroškega radia 1. februarja. Posvečena je bila spominu Pavla Kernjaka ob 10-letnici njegove smrti. Nastopili so pevski zbori Mojce iz Št. Ilja, kjer je bil Kernjak doma, Kočna iz Sveč in Vaščane pojo iz Gornje vesce. Slavnostni govornik je pa bil Radovan Gobec. Najbolj znani Kernjakovi pesmi sta Mojce in Rož, Podjuna, Zilja. — V Št. Petru pri Št. Jakobu v Rožu so imeli 12. februarja lep praznik. Sr. Veronika Supan, ki študira v Salzburgu, je napravila večne obljube v kongregaciji šolskih sester Kristusa Kralja, ki jih je ustanovil božji služabnik škof Slomšek in smo jih nekdanj poznali kot Mariborske šolske se-

stre. Z njo sta napraviličasne obljube sr. Petra Korenjak in sr. Terezija Logar. — V nedeljo, 22. jan., je obiskal župnijo Št. Jakob v Rožu p. Ernest Benko, minorit, ki je misijonar v afriški Zambiji. V predavanju je orisal življenje in delo misijonarja. — Za srčno kapjo je v nedeljo, 19. febr., umrl v Št. Vidu v Podjuni župnik Franc Krištof, komaj 64 let star. Po rodu je iz Št. Jakoba. 25 let je bil župnik v Št. Vidu in je v fari zgradil v Št. Primožu lepo novo cerkev, jo opremil z zvonovi in orglami, prenovil je vse podružnične cerkve. Bil je dober dušni pastir. Pogrebne obrede v župniji je opravil škof Kapellari 22. febr. Pokopal pa ga je 23. febr. generalni vikar dr. Frankl v Št. Jakobu. Njegova smrt je napravila veliko vrzel med koroškimi slovenskim duhovniki. — Avstrijski cerkveni časopisi so izvedli nabiralno akcijo za tiskanje Sv. pisma v litvanščini. Doslej je nabranih nekaj nad tri milijone šilingov, Nedelja je doslej nabrala 62.000 šilingov. — Krščanska kulturna zveza v Celovcu je izdala zbirko pesmi, ki jo je uredil univ. asistent graške univerze mag. Bertelj Logar. Zbirka nosi naslov Vsaka vas ima svoj glas, Zbirka vsebu-

je 249 pesmi, od teh jih je nabral po-
krajni salezijanec dr. France Cigan 210
po vseh treh koroških dolinah. — V ne-
deljo, 12. marca, so bile na Koroškem
volitve v deželni zbor. Narodni odbor
Kor. Slovencev se je povezal z Zeleni-
mi, ki so nastopili pod geslom
Drugačna Koroška. Na žalost niso do-
bili dovolj glasov, da bi dobili zastopni-
ka v deželnem zboru. — Pesnica Maja
Haderlap iz Lepene pri Železni Kapli je
dobila za pesniško zbirko Bajalice
Prešernovo nagrado. Podelitev nagrad
je bila 7. februarja v Cankarjevem
domu v Ljubljani. — V Ironwoodu v
Ameriki so bili februarja smučarski po-
let. Zmagal je koroški Slovenec, Za-
homčan Franci Wiegeler s skoki 142,
153 in 141 metrov. Najdaljši njegov po-
let je pa 184 metrov, dosežen v slo-
venski Planici.

GORIŠKA

Nekdaj so bile vasi Miren, Rupa in Peč
eno. Meja jih je razdelila. 29. januarja
so bile spet eno. V župnijski cerkvi v
Mirnu sta zbora Rupa-Peč in Miren
skupaj pripravila koncert božičnih pe-
smi. Več pesmi so zapeli kar skupaj.
— Zveza slov. katoliške prosvete v Go-
rici je 13. februarja v Kat. domu obha-
jala Dan slovenske kulture. Predaval je
prof. dr. Franc Bučar o pravici do do-
movine. — God zavetnikov Evrope sv.
Cirila in Metoda, ki je izven Slovenije

14. svečana, so v župniji sv. Silvestra
v Pevmi obhajali s slovesno liturgijo v
bizantinsko-slovenskem obredu. Pel je
goriški ekumenski zbor. Liturgijo sta
vodila dr. Angel Kosmač in dr. Jožko
Markuža. — Duhovnja sv. Ivana v Go-
rici je v postnem času ponudila verni-
kom tri teološka predavanja. Dr. Ivan
Štuhec: Od pogreba stare do krsta
nove kulture, dr. Taras Kermauner: Po-
gum kristjana v civilni službi in prof.
dr. Anton Trstenjak: Psihološki vidiki
prelomnih časov. — Župnijska kronika
za leto 1988 v Števerjanu je bolj
žalostna. Samo 2 krsta in 19 pogrebov,
nobene poroke med domačini. V Zavo-
du sv. Družine v Gorici je bilo 19. febr.
srečanje goriških in koroških skavtov.
Pogovarjali so se o skupnem delu v
bodočnosti. — Dramska skupina Kul-
turnega društva Sovodnje je 25. in 26.
februarja uprizorila kriminalno igro Ro-
berta Thomasa Osem žensk. Dvorana
je bila oba večera do kraja zasedena.
— Zveza slov. kat. prosvete v Gorici je
pripravila od 11. do 18. marca v
deželnem Avditoriju razstavo v Parizu
živeče umetnice ge. Marjanca.
Daskofler-Savinškove. Ga. Marjanca
je posebno poznana po svojih gvaših.
— V postni nabirki so slovenski verniki
goriške nadškofije nabrali 37,893.760
lir.

TRŽAŠKA

V Finžgarjevem domu na Opčinah je
11. febr. ob prazniku slov. kulture
(Prešernov dan) priredil mešani pevski
zbor proslavo tega praznika. Sodelova-
li so 4 pevski zbori in mladinska igrals-
ka skupina Finžgarjevega doma. — V
Peterlinovi dvorani v Trstu so 6. febr.
podelili 19 priznanj natečaja Mladi
oder, 11 za Tržaško in 8 za Goriško.
Obenem so razdelili nagrade, ki jih
daje vsako leto mesečnik Mladika za
prozo in poezijo. — V Trstu so imeli mi-
sijon. Za slovenske vernike je bil od
26. febr. do 12. marca. Škof Bellomi
je za to priložnost izdal posebno pa-
stirsko pismo. Vsaka slovenska druž-
ina je dobila v roke moderni katekizem,
ki ga je napisal francoski pisatelj Jean
Guiton Človek išče resnice. Na voljo je
7000 izvodov. Od teh jih je naročil
5000 upokojeni profesor dr. Jožef
Prešeren.

slovinci po svetu

AVSTRALIJA

Pri sv. Družini v Adelaidi so lanske
božič zelo lepo praznovali. Polnočnico
so poživili malčki, ki so s prižganimi
svečkami spremljali dete Jezusa, ki so
ga položili v lepo oblikovane jaslice. —
Prav tam so 8. januarja imeli
proščenje, ki se ga je udeležil tudi kra-
jevni nadškof in se potem v dvorani
zadržal do konca. Nadškofu je posebej
ugajalo vzdusje v slovenski skupnosti.
— Tudi pri sv. Rafaelu v Sydneyu je bila
polnočnica nekaj posebnega. Kar
štirje zbori in instrumentalna skupina
so sodelovali. Obisk je bil zelo številen.
Čeprav je bila polnočnica v dvorani, ki
je večja od cerkve, niso našli v njej vsi
prostora. — V Wollongongu je imel
polnočnico p. Ciril. Tudi tam je bila cer-
kev premajhna in so mnogi morali zu-
naj cerkve prisostvovati božičnemu
obredu. — Predvideno je, da bodo tudi
v novem šolskem letu poučevali na
državni srednji šoli v Sydneyu
slovensščino. Pogoj je, da bo dovolj pri-
javljencev. — Pri sv. Cirilu in Metodu
v Kewu so imeli polnočnico na pro-
stem. Udeležba je bila velika. — Kew-
ska slov. kat. Misija (Melbourne) je ime-
la v letu 1988 30 krstov, pa tudi 30
pogrebov, 24 birmancev in 17 porok.
— Na obisku v Melbournu je bil operni
pevec, basist Janez Vasle. Prišel je iz
Argentine in čeprav tam rojen, zna
odlično govoriti slovensko. Pomagal je
peti pri polnočni maši. Na Štefanovo
je pa priredil kratek cerkveni koncert.
V župnijski dvorani je imel 21. jan. po-
seben koncert. Prvi del je bil posvečen
klasičnim skladbam, drugi del pa slo-
venskim narodnim pesmim. Ljudje so
ga nagradili z navdušenim ploska-
njem. — Za božič so melbournski Slo-
vinci za vzdrževanje Misije darovali v
434 ovojnicah 8087 dolarjev (80.000
šilingov). — Počitniške kolonije na
Mount Elizi se je udeležilo prvi teden
20 odraslih in 20 otrok, drugi teden
25 deklet in tretji teden 21 fantov; zra-
ven pa še pater in kuharice. Vse je po-

teklo brez nesreče. — 26. januarja obhajajo na peti celini Avstralski dan. Avstralske oblasti podeljujejo ob tej priložnosti odlikovanja zaslužnim Avstralcem. Letos sta bila med njimi tudi dva Slovenca: Stanislav Ivan Rapotec za zasluge v umetnosti in Marijan Peršič za delo v slovenski skupnosti.

ARGENTINA

Navadno je bilo največ kratkih poročil v Naši luči iz Argentine. Od zadnjih poročil pa poročevavec ni dobil nobene časopisa iz te dežele. Res so tam poletne počitnice, a prejšnja leta so časopisi prihajali. Morda je temu kriva kakšna poštna stavka?

KANADA

Slovenski lazaristi v Kanadi izdajajo mesečnik Božja beseda. Z letošnjim letom obhaja ta dušnopastirski mesečnik 40-letnico. — Pri Mariji Pomagaj v Torontu imajo Goršetove jaslice. Lani so jim pripravili poseben prostor v prezbiteriju pod oltarjem. — Novi provincialni predstojnik slov. lazaristov prof. dr. Anton Stres je v decembru obiskal Kanado. Pri Mariji Pomagaj in pri Mariji Brezmadežni v Novem Torontu je imel duhovne obnove, duhovne vaje za žene in dekleta (70 udeležencev). — V starostnem domu Lipa so otroci in mladi iz župnije Marije Brezmadežne pripravili starim božičnico. — Župnija sv. Vladimirja v Montrealu je 1. jan. obhajala srebrni jubilej. Za to priložnost je cerkev dobila devet barvnih oken, delo akademskega slikarja Janeza Kovačiča iz Brezovice pri Ljubljani. Barvna okna je blagoslovil zlatomašnik Janez Kopač že 11. decembra. — Na župniji Marije Pomagaj v Torontu so imeli lani 10 porok, 9 krstov in 13 pogrebov. — Silvestrovanja pri Mariji Brezmadežni v Novem Torontu se je udeležilo okrog 400 rojakov. — V tej fari je bilo lani 36 krstov, 25 porok in 17 pogrebov. — Ustanovitelju župnije Marije Brezmadežne g. Kopaču je 8. jan. nadškof dr. Alojzij Ambrožič izročil papeško odlikovanje „pro Ecclesia et pontifice“. — Slovensko šolo pri Brezmadežni obiskuje 134 učencev. Učenci imajo svoj pevski zbor. — V starostnem domu Lipa bodo uvedli dvakrat tedensko kulturno-zabavne dneve za upokojnence.

kako je s slovensko mladino?

Večina slovenske mladine obiskuje srednjo, veliko nje pa tudi višjo ali visoko šolo. Ta ima nanjo pomemben vpliv, nič manj pa internati.

Mladi so navajeni „življenje uživati“, nanj so pa usposobljeni za žrtvovanje. Trdo delo jim je tuje in značilno zanje je, da se dolžnostim in odgovornosti izmikajo. Prihodnost oblikujejo precej lahkomišlno in dokaj razširjeno je nezanimanje za važna vprašanja.

Ker je zadnja leta zajela Slovenijo močna gospodarska, družbena in npravna kriza, se velik del mladine usmerja predvsem v skrb za stvarne dobrine.

V najnovejšem času je določena demokracija družbenega življenja sprostila del sil pri mladini, tako da je mogoče govoriti pri njej o „pomladi“. Nastalo je mirovno gibanje in gibanje za varstvo okolja, rodila se je necerkvena Skupina za duhovna gibanja, dalje Odbor za varstvo človekovih pravic, Slovenska kmečka zveza, Slovenska demokratična zveza in Socialdemokratska zveza Slovenije. Mladi izdajajo najnaprednejše časopise, revije in druge tiske.

Na splošno je opaziti pri njih odklanjanje vseh oblik običajne oblasti. Do ustanov, tako civilnih kot cerkvenih, so zadržani. Zadržani so sploh do vsega obstoječega, bolj odprti pa so za novo.

Glede osnovnih življenjskih vrednot vladata pri njih precejšnja negotovost in zmeda, vsak si izbira po svojem okusu. V splošnem se navdušujejo za človečnost, svobodo, ljubezen, demokracijo, enakost, iskrenost, pa za odkrito pogovarjanje, zabavo, prosti čas in osebno srečo. Njihovo temeljno pričakovanje je, da jih drugi sprejmejo in imajo za enakovredne, da jim družba omogoči sprostitev ustvarjalnosti, da bodo mogli bolj neposredno in dejavno vplivati na preoblikovanje družbe, politike, znanosti, šolstva in kulture. Predvsem bi radi našli svojemu življenju smisel.

Večina mladih se ne želi obvezati ne za delo v Cerkvi ne za delo v civilni

družbi. Od Cerkve so dokaj odtujeni, tisti pa, ki so Cerkvi blizu, so v veliki meri pasivni in prehitro zadovoljni s ponujenim.

V civilni družbi in pri vseh pomembnih premikih v narodu stoji verna mladina bolj ob strani, to pa vsaj delno zato, ker je bila Cerkve v preteklosti v svoji svobodi dokaj omejena. Mladim je vera predvsem zasebna zadeva, čeprav demokratična javnost vedno bolj želi izvirno krščanskega prispevka. Teža delovanja mladih, tako v civilni družbi kot v Cerkvi, leži na ramah peščič delavnih mladincev.

Vera mladih je najbolj ogrožena verjetno zaradi načelnega in življenjskega iskanja gmotnih koristi kot najvišjega cilja v življenju. Od verskega sveta so odtrgani, obenem pa izpostavljeni vsakovrstnim nekrščanskim verskim vplivom. Nekatere krščanske verske resnice težko sprejemajo, manjka jim poznanje verskega sveta, včasih je zaslediti velik prepad med verskim in ostalim življenjem.

Ko je po vojni poskušal komunizem ovreči občečloveški red vrednot in ga nadomestiti z marksistično-materialističnim gledanjem, so mladi ostali brez resnih npravnih temeljev. Socialistična ureditev je v veliki meri porušila spoštovanje lastnine in odgovornega dela, čemur so se pridružile še druge ujme: porabništvo družbe, dvojna morala, podkupljivost in doseganje vsega po dobrih zvezah. Velika npravna vprašanja, na katera mladi ne vedo pravega odgovora, so vrednotenje spolnosti, zakonska zvestoba, nerazveznost zakona, izvenzakonske skupnosti, pred-

(dalje na strani 34)

**berite
in širite**

našo luč!

družinski kotiček

DRUŽINSKO VZDUŠJE

● V družini mora vladati *zdravo vzdušje*. Če prevladujejo v njem vedrina, dobra volja in medsebojno razumevanje, bo življenje v njej lepo, otrok pa bo dobil na življenjsko pot kot bogato doto vedrino. Nič ne pomagajo vzgojne pridige staršev, če je ozračje v družini nasičeno s hladom in živčno napetostjo.

● Krepiti je treba *notranjo povezanost* družine. Slehera družina mora najti tudi čas, ko se vsi člani zberejo okrog skupne mize in se pogovarjajo. Če tega ni, si bodo vedno bolj med seboj odtujeni, doma dejansko ne bo več. Otroci visoko cenijo tiste ure, ki jih lahko preživijo skupaj s starši.

● Nikakor ne bi bilo prav pozabiti na *družinske praznike*, polne pričakovanja in domačnosti. Če obhajanja le-teh ne bo, bo v družini vedno več tistega, kar njene člane med seboj odtuja, in vedno manj tistega, kar jih zbližuje. Otrokom družina kot prijateljska skupnost ogromno pomeni.

STARŠI KOT SKUPNOST

Družinsko vzdušje oblikujeta predvsem starša, ki predstavljata najtesnejšo skupnost. Oče in mati kot zreli osebnosti skrbita za razvoj še nezrele otrokove osebnosti. Zato je silno pomemben njun medsebojni odnos.

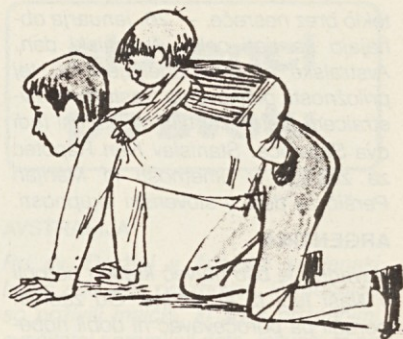
Prva značilnost skupnosti staršev je *stopnja medsebojne povezanosti*. Otroku ne zadošča zaupanje v posameznega roditelja, ampak potrebuje zaupanje v vez staršev. Ni vseeno, ali delujeta starša povezano, skladno, sporazumno, skupno ali ne. Njuno sožitje bistveno oblikuje otrokovo podobo o svetu odraslih.

Druga značilnost je *stopnja odprtosti* staršev pri vzgoji otrok. Starša morata ohraniti svojo samostojnost, različnost in samobitnost, toda, kadar gre za otroka, se morata dopolnjevati, dogovarjati, sporazumevati in delovati skupaj. Otroci ne zahtevajo, da sta oče in mati vedno istih misli, a pričakujejo, da se ujemata.

Tretja značilnost je *vzajemnost* staršev. Če hočeta delovati skupno, morata skladno nastopati in hkrati ohraniti možnost medsebojnega vplivanja.

Četrta značilnost je *prilagodljivost*. Otrok se v svojem razvoju hitro spreminja in vsaka stopnja v njegovem razvoju zahteva drugačno ravnanje staršev. Starši morajo vzgajati otroka za prihodnost in ne za preteklost. Če želijo otroku pomagati, se morajo spreminjati z njim.

Peta značilnost je *skupna uspešnost*. Roditelj ne vzgaja samo s svojo osebnostjo in svojim odnosom

do otroka, ampak predvsem s kvaliteto svojega odnosa do sozakonca.

Če otroka vzgaja samo mati ali oče, je to odraz slabe povezave in uglašenosti med staršema. Otrok ju doživlja kot dva svetova, materinega in očetovega, ženskega in moškega, nežnega in grobege, čustvenega in razumskega, razumevaločega in kaznovalnega. Otrok postane zmeden in razcepljen.

VERSKA VZGOJA NI LAHKA

Danes živimo v družbi, ki ni sestavljena samo iz kristjanov. Danes ni samoposebi umevno, da si kristjan.

Ali je to boljše ali slabše kot prej — namreč za nas, kristjane?

Vsaj pod nekim vidikom je to boljše. Pod tem namreč, da se mora danes vsak sam vprašati o svoji veri, sam premisliti in sam zavzeti osebno stališče do verskih vprašanj.

Obenem je pa to težje kot nekoč: ni več vnaprej pripravljenih odgovorov na razna vprašanja, ni nobenih izdelanih receptov za vsak življenjski položaj. Za starejše ljudi je to gotovo boleče, mladi imajo pa večinoma dovolj poguma, da pošteno molčijo, kadar nočejo kratko malo prevzeti starih načinov izražanja, ne da bi jih prej preverili, niso pa še našli pravega odgovora.

Tako imajo starši večjo odgovornost, pa tudi več možnosti kakor prejšnji rodovi. Svojemu otroku morajo pomagati že na začetku, da bo našel lastno pot in jo bo mogel tudi hoditi.

Ali ste hodili v preteklih letih s svojim otrokom pravo pot? Vsak človek ima že od prve minute svojega življenja svoj lastni življenjski slog. Za razvoj svoje osebnosti potrebuje širine in ljubezni.

Vzgoja je umetnost. Otroka voditi

mimo vseh nevarnosti in ga vendar ne preveč omejiti v njegovih željah, ne pretirano soditi o njegovi jezi in mu obenem dati priznanje. Samopremagovanja je treba. In mnogo domislekov. In doslednosti.

DROGE

● Zdi se, da je vedno več ljudi odvisnih od drog. Zakaj nekdo uživa droge? Zato, da neko bolečino zaduši. Poleg telesnih tudi duševne: stiske, tesnobo, strahove, potrlost. Droga človeka pomiri, omami ali poživi.

● Uživanje drog ima različne stopnje: zmerno uživanje, zloraba, odvisnost od njih. Nekdo lahko droge uživa zmerno, npr. pomirjevalne tablete ali tudi vrček piva. Zloraba uživanja drog zmoti človekove telesne ali duševne funkcije. Vsaka pijanost je primer za to. Nekateri ljudi prvi stik z drogo tako prevzame, da jo znova in znova jemljejo. Lahko pride do duševne ali telesne odvisnosti, to je, brez droge nekdo ne more več živeti. Včasih je treba količino droge večati, da povzroči zaželeni učinek.

● Cela vrsta drog spremeni razpoloženje in splošno počutje uživalca: ta postane pretirano veder, nestvarno optimističen in poudarjeno izraža svoje zadovoljstvo. Uživanje pomirjeval in uspaval pa naredi uživalca mirnega, zaspanega, brezbržnega, na okolje se slabše odziva. Vpliv droge se odraža tudi v njegovem vedenju.

● Vsak pameten človek droge zavrača kot nevarne. Seveda mislijo drugače odvisniki od drog in pa podtalni proizvajalci in razpečevalci drog, ki

bogatijo na račun propadanja nesrečnih žrtev. Telesna in duševna zdravstvena ogroženost jemalcev drog je tako velika, da bi morali vsi ljudje dobre volje storiti vse, da se širjenje tega zla prepreči.

BREZOBZIRNOST

Brezobzirnost je grobarka ljubezni. Ljudje smo bolj obzirni do katerega koli tujega človeka kakor do svojcev. Nikomur ne pride na misel, da bi tujcu skočil v besedo in mu rekel: „Kolikokrat pa bomo še poslušali to staro zgodbo?“ Prav tako si brez dovoljenja ne upamo odpirati pisem, namenjenih našim prijateljem, ali vtikati nosu v njihove zasebne zadeve. Edino svoje najbližje svojce žalimo zaradi njihovih majhnih napak. Prostaške, ostre in žaljive besede se večinoma izgovarjajo samo med bližnjimi sorodniki.

nove knjige

BOŽJA BESEDA JE ŽIVA — je zbirka 140 nedeljskih nagovorov, ki jih je imel za slovensko oddajo vatikanskega radia jezuitski pater Miha Žužek. Govori skušajo pokazati, kako božja beseda rešuje sodobna vprašanja in plemeniti naše življenje. V njih je veliko primerov živega krščanstva iz naših dni. Primerni so za duhovno pripravo na nedeljo, za spremljanje bogoslužnega leta, za osebna premišljanja, za popestritev oznanjevanja.

PRIDIGAR PRED OGLEDALOM — so duhovni nagovori milanskega nadškofa kardinala Martinija, ki jih je imel na duhovnih vajah za svoje duhovnike. Kardinal, priznan strokovnjak za sveto pismo, se je lotil Drugega pisma Korinčanom, v katerem si apostol Pavel izprašuje vest o svoji službi božji besedi in slika osnovno pridigarjevo ravnanje pri oznanjevanju. Knjiga ni namenjena samo duhovnikom, temveč

Kako lahko na nekoga vplivaš, ne da bi ti zameril

1. Najprej ga pohvali in priznaj njegove vrline!
2. Na napake ga opozori po ovinku!
3. Preden koga grajaš, govori najprej o svojih hibah!
4. Ne vsiljuj drugim svojih odločitev!
5. Pusti drugemu, da si reši čast!
6. Človeka spodbujaj, njegove dosežke pohvali, napake pa pomanjšuj!
7. Reci komu, da o njem misliš dobro, pa bo res tak!
8. Ravnanje tako, da ti bo bližnji z veseljem ustregel!
9. Utruj človekov občutek, da je ljudem potreben!

vsem, ki si želijo poglobiti versko znanje in znova najti v lastnem srcu resnico učlovečene Besede.

LETO KRISTUSOVE SKRIVNOSTI — obravnava zgodovino in duhovnost bogoslužnega leta. Napisal jo je ljubljanski bogoslovni profesor France Orazem. Preprosto, jasno in natančno nam razlaga Kristusovo skrivnost odrešenja, ki se zrcali v bogoslužnem letu in nam razkriva njegovo življenje od učlovečenja in rojstva prek smrti in vstajenja do vnebohoda, binškočnega praznika in pričakovanja njegovega prihoda. Knjiga bo v korist duhovnikom, katehetom in vsem, ki sodelujejo pri bogoslužju in hočejo živeti živo krščanstvo.

MARIJINA ZGODBA — je tonska kaset, ki prinaša niz Marijinih pesmi, povezanih s svetopisemskim besedilom, v izvedbi ljubljanskega komornega zbora Anton Foerster pod vodstvom prof. Jožeta Trošta. Zbor si je pridobil sloves v slovenskem in zamejskem svetu. Večkrat je že gostoval v tujini. Izvedba je uglasena in izvajalsko doživeta. Priporočamo jo vsem organizacijam, pevovodjem in ljubiteljem cerkvenega petja.

kaj ko bi se malo vadili v slovenščini?

• NAREDI IZ NASLEDNJIH SAMO-STALNIKOV STAVKE!

Tla, ramena, brki, možgani, koline, jasli, hlače, usta, vrata, oči, copati, vilice, grablje.

• POSTAVI NASLEDNJE SAMO-STALNIKE V 4. SKLON IN NAREDI IZ NJIH STAVKE!

Tekač, pes, pastir, vlak, športnik, lonec, tranzistor, konjiček.

• BESEDE V OKLEPAJIH POSTAVI V PRAVILNO OBLIKO!

- Postavili smo v jaslice (hlevček) in (voliček).
- Občudovali smo (avto) in (avtomobilista).

- Težko prenašam (duh) po česnu.
- Spoštujem (duh) tega naroda.
- Obrnil je (voz) in (konj) in se vrnil.
- Za tekmo moramo poiskati še (vratar).

• POSTAVI BESEDE V OKLEPAJIH V PRAVILNO OBLIKO!

- Kupil sem (riž, koš, jež, konj, televizor, meč).
- Srečal sem (Matjaž, Tomaž, pisec, Mihec, nogometaš, mož, lovec, stric).
- Občudujem (Gregorčič, borec, amater, šofer, kovač, novinar, odbojkar).
- Rad poslušam (škorec, ptič, slavec, mladič, kos).

DRAGOTIN KETTE

se je rodil na Premu pri Ilirski Bistrici. Gimnazijo je obiskoval v Ljubljani in končal v Novem mestu. Šel je k vojakom v Trst in se vrnil umret v Ljubljano.

S svojimi Poezijami nam je zapustil dragocen zaklad. Veliko njegovih pesmi razodeva strastno iskanje resnice in življenjske usmeritve. Zadnje razdobje pesnikovanja je najgloblja izpoved ljubezenskega hrepenenja in razdvojenosti pa iskanje višjega življenjskega smisla in notranje ubranosti.

Kette je mnogokrat

tudi zelo veder, igriv in hudomušno šegav.

Pisal je tudi otroške pesmi, pravljice in basni.

V ciklu Moj Bog je izpovedal svojo vero v osebnega Boga.

• UPORABI NASLEDNJE IZRAZE V STAVKIH!

- Vesel kot ptič, neumen kot gos, sit kot boben, suh kot trlica, siten kot muha.

• POSTAVI BESEDE V OKLEPAJIH V PRAVILNO OBLIKO!

- Ni me sram iti z (berač) po cesti.
- S svojim (poklic) sem zadovoljen.
- Kmet je odšel s (koš) po steljo.
- Odjahal je s (konj) domov.
- Vida je odšla z (vrč) po vodo.

• POSTAVI BESEDE V OKLEPAJIH V PRAVILNO OBLIKO!

Veliko imam opraviti z (bič, birič, kovač, stroj, šofer, prepirljivec, zaboj, ključ, prijatelj, sošolec, Boris, nož).

• POSTAVI BESEDE V OKLEPAJIH V PRAVILNO OBLIKO!

Narisal je (požar, čuvar, cesar, mlinar, stražar, brodar, čevljar, komar, glavar, mornar, novinar, slikar, zidar, tesar).

• DOPOLNI STAVKE Z USTREZNIM PREDMETOM!

- Tovornjak je povozil ...
- Ali si slišal o ... ?
- Marjetka si ni umila ...
- Berač ni opazil ...
- Denar sem izročil ...

• PREDMETE V OKLEPAJIH POSTAVI V PRAVILNO OBLIKO!

- Teta je šla z (Blaž) in (Janez) v mesto.
- Mati mi ni hotela kupiti (žoga).
- V gozdu sem našla (lep jurček).
- Zakaj nisi šla gledat (ta film)?
- Krpan je potolkel Brdavska s (kij) in (mesarica).

• ZANIKAJ GLAGOLE!

- Mama je spekla potico.
- Domačini so pozdravili smučarje.

- Ključ je bil pod predpražnikom.
- Ali je sosed pomolzel kravo?
- V mestu sem srečal soseda.

● ZANIKAJ GLAGOLE!

- Ali si jo srečal?
- Poznali ste jo.
- Zakaj jo kregate?
- Rad jo je imel.
- Ona jo je cenila.

● STAVKE DOPOLNI!

- ... se ni mogel spomniti.
- Urar mi je vrnil uro, čeprav ... še ni popravil.
- Janez je šel mimo Micke, pa ... ni videl.
- Nisem še prebral današnjega ...
- Zakaj se še nisi naučil ... ?

● POVEJ LEPŠE!

- Nehajte s kričanjem!
- Zaključili so s poukom.

- S kajenjem si pa začel že zelo zgodaj.
- Kljub nevarnosti je Matevž nadaljeval s plezanjem.
- Končajte že s kreganjem!

● DODAJ SAMOSTALNIKOM PRIDEVNIK!

- Mati ima ... srce.
- Bili smo ... volje.
- Po polju kraka ... vran.
- ... starca so spravili v dom.
- Leži, leži ... polje.

● STAVKE DOPOLNI!

- V gozdu sem našel ... kartonke, pločevinke in plastenke.
- Izrekel je ... laž.
- Trgovec je odšel na ... pot.
- V časopisu sem bral ... raco.
- Po televiziji so kazali ... film.

REŠITEV NALOG IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE NAŠE LUČI:

● DOPOLNJENI STAVKI: Babica mi plete novo kapo. Sosedovi otroci kričijo na vrtu. Ali vidiš tam zadaj zasneženi vrh? Zunaj vlada tema. Oče spet popravlja avto. Blaž igra dvakrat na teden pingpong.

● OSEBK IN POVEDKI: Vino se skisa. Listje uvene. Železo zarjavi. Krompir zgine. Gorjača se zlomi. Steklo poč. Mleko se sesiri. Kamen se zdrobi.

● ZAMENJAVA GLAGOLOV: Pred šolo stojijo šolarji. V zraku se je zgodila nesreča. Pred nami se dvigajo hribi. V brlogu ležijo mladi medvedi. Ponoči je divjala nevihta.

● PRAVILNA OBLIKA: Gospod, kje ste se sprehajali? Teta, ali ste videli sinoči v televiziji nanizanko? Kako ste mislili, gospa? S čim boste to plačali, sosed? Stric, ali ste mi prinesli obljubljen knjigo?

● ZANIKANI STAVKI: Hiše nam ni treba prebeliti. Tatjana ne sme iti na cesto. Tomažek noče jesti z žličko. Vesna ni mogla preskočiti ograje. Dušanu ni treba v posteljo — ali — Dušan ne sme v posteljo. Slon ni šival hlač.

● ENOBESEDNI POVEDKI: Pete-

lin je zapel. Vrabčki so začivkali. Svatje so se naplesali. Godba je zaigrala. Pes je zalajal.

● SAMOSTOJNI GLAGOLI: Muha ga je ves čas nadlegovala. Učitelj je pregledal naloge. Šolski nadzornik je nadzoroval pouk. Danes sem končal predavanje.

● PRAVILNA OBLIKA: Ded si je obul copate. Profesor si je snel rokavice. Trgovec si je pomel oči. Ko je Peter nehal tlačiti zelje, si je umil noge. Sosed sta si stisnila roke. Z avtom sem se zaletel pred dvema letoma.

● DVOJINA IN MNOŽINA: Na izletu smo si ogledali znani mesti; znana mesta. Sredi vasi rasteta stari drevesi; rastejo stara drevesa. Beraču je dala dva kosa kruha in jabolki; tri kose kruha in jabolka. Mica umiva okni; okna. Prodajamo hiši, dvorišči in vrtova; hiše, dvorišča in vrtove. Zaselek sta preleteli vojaški letali; so preletela vojaška letala. Kupi mi pismi in znamki; pisma in znamke!

● DVOJINA IN MNOŽINA: Nesi vedri, roži in krampa v ropotarnico; vedra, rože in krampe. Vse hiše na tej ulici imajo dve nadstropji; tri nadstropja. Poklič mi mami; mame! Prodajam kolesi, motorja in avta; kolesa, motorje in avte. Ti dekleti sta pa res pridni; ta dekleta so pa res pridna.

GLAVA

Zaradi tega jih bo še zelo bolela glava. — Ne ve, kje se ga glava drži. — Govori, kar nima ne glave ne repa. — S tem si ni ubijal glave. — S tem vprašanjem si že dolgo belim glavo. — Spet so začeli dvigati glave. — Ima prazno glavo. — Ima polno glavo skrbi. — Dekle ima glavo na pravem koncu. — Nosi glavo naprodaj. — Nosi glavo pokonci. — Nosi glavo v torbi (= Je v neprestani življenjski nevarnosti.) — Nima, kamor bi glavo položil. — Ves večer so stikali glave. — Kot noj tišči glavo v pesek. — Znam iz glave. — Zaradi tega ti ne bo krona z glave padla. — Imela je dela čez glavo. — Vreči skrbi čez glavo (= Ne ukvarjati se z njimi.) — Čez glavo se je zadožil. — Dekleti sta ji čez glavo zrasli. — Nakopati si kaj na glavo. — Radi bi svet na glavo obrnili, postavili. — Saj nisem na glavo padel, da bi to storil. — Postaviti resnico na glavo. — Ne grem, pa če se vsi na glavo postavite. — Zadet žebelj na glavo. — Pohvala mu je stopila v glavo. — Pijača mu je zlezla v glavo.

Mladina iz Petanjcev, župnija Tišina v Prekmurju, na verskem večeru.

Kako je s slovensko mladino

(nadaljevanje s str. 29)

zakonski spolni odnosi, preprečevanje spočetja in splav. Po drugi strani pa vse bolj iščejo temeljne življenjske vrednote, ki so vsem nujne za preživetje: mir, urejeno družino in zdravo okolje.

V socialnem pogledu so v veliki meri žrtev nedosledne socialne politike in tako brez pravega upanja glede poklica in stanovanja. Njihova socialna ogroženost narašča, s tem pa tudi občutek brezupa.

V bogoslužnem in zakramentalnem življenju mladih ni v zadnjih letih opaziti bistvenih sprememb. Opaziti pa je, da se manj sramujejo ali bojijo svojo vernost pokazati v javnosti. Vzrok tega je med drugim dejstvo, da izginjajo v družbi nekateri predsodki proti Cerkvi, in pa, da je versko in kulturno izročilo (narodne „korenine“) deležno vse večje pozornosti.

Zanimanje za duhovnost je med mladino zadnja leta močno porastlo. Marsikdo se poskuša z vzhodnimi verami (joga, zen), nekateri tudi z bolj nenavadnimi oblikami (magija, celó satanizem). Vse skrivnostno je postalo bolj privlačno, zanimati se za duhovni svet je postalo tudi v nekrščanskih sredinah moderno.

Versko izobraževanje narašča. Zdi se tudi, da mladi danes rajši molijo, odtod nastajanje molitvenih in

premišljevalnih skupin. Vernost se je med njimi povečala.

Vsi ti lepi pojavi vernosti pa veljajo žal manj za delavsko in kmečko mladino. Medtem ko je bila v preteklosti kmečka mladina zelo verna, postaja danes vse bolj usmerjena v gmočno.

V očeh mladih je Cerkev vedno manj nazadnjaška ustanova, vedno bolj ji priznavajo njen duhovni prispevek, ne pojmujemo je več za dežurnega krivca za vse težave in pomanjkljivosti v družbi.

Pripadnost Cerkvi je pri mladini bolj splošna in v besedah, do nje so bolj brez zanimanja, kot da bi jo kritizirali. Velik del slovenske mladine Cerkve ne potrebuje, pa Cerkev ji tudi ni napoti. Dijaki in mladina iz delavskih okolij so za pobude Cerkve bolj dovzetni, študentje na visokih šolah se zanjo manj zanimajo. Mladina po veroučnih skupinah se seveda z njo istoveti.

V zadnjih desetih letih je duhovniških in redovniških poklicev znatno manj kot prej, slejkoprej pa prihajajo skoraj izključno iz kmečkih in delavskih družin. Za mlade postajajo privlačnejši in premišljevalni, molitveni redovi. Vedno več mladih se odloča za duhovniški ali redovniški poklic, če so v odločilnih letih našli mladinsko skupino, kjer so lahko svoje vero zaživel bolj polno.

Sekt je v Sloveniji malo in še tiste imajo komaj kakšen vpliv na okolje.

Mladina se za marksizem ne zanima, v njem ne vidi nobene poti napredka, ne zase ne za družbo. Komunistična ideologija je v zatonu.

Splošno nezadovoljstvo se je dotak-

nilo v veliki meri tudi mladine, odtod pri nekaterih občutek neuresničenosti in beg v omame. Samomori v Sloveniji so na svetovni lestvici blizu vrha.

Glavno zanimanje in zavzemanje najbolj delovnega dela slovenske mladine velja boju za človekove pravice, neodvisnost osebe in naroda, svobodne volitve in uveljavljanje pravice za svobodo mišljenja.

ocvirki

KULT OSEBNOSTI

Op. NL.: Stari komunist Vladimir Dapčević je v zaporih stare Jugoslavije presedel tri, v zaporih nove Jugoslavije pa več kot dvaindvajset let. Danes živi v Bruslju. V pogovoru z

duhovniški procesi

Le malokomu je znano, da je UDB-a v Sloveniji poleg dahavskih skoraj istočasno pripravila tudi t. i. duhovniške procese, na katerih je bil na podlagi skonstruiranih obtožnic obsojenih približno 600 duhovnikov, večinoma nedolžnih žrtev stalinistične represije.

Najbolj preganjani so bili lazariisti, ki so jih pozaprl in jim zaplenili vse njihovo imetje, ter usmiljenke, ki so jim prav tako nasilno nacionalizirali njihovo prebivališče. Nato so prišli na vrsto jezuiti. Obtožili so jih medvojne pajda-

ljubljsko Mladino je rekel med drugim tole:

Da je kult osebnosti obstajal pri Stalinu, je res. Res pa je tudi, da je Titov kult osebnosti deset, stokrat večji kot Stalinov. Ali nismo Jugoslavije imenovali „Titova Jugoslavija“, v Sovjetski zvezi države nihče ni imenoval „Stalinova SSSR“. Ali nismo za armado govorili, da je to „Titova armada“, v Sovjetski zvezi pa so imeli samo Rdečo armado... Ali nismo tudi pionirjev v Jugoslaviji imenovali „Titovi pionirji“, v Sovjetski zvezi pa nasprotno nikoli niso imeli „Stalinovih pionirjev“. In da ne govorimo o vseh Titovih ulicah, o vseh mestih, ki so dobila ime po Titu...

Mislím, da sem leta 1972 v Sternu bral anketo o tem, kdo je najboga-tejši človek na svetu. Ljudje so ugibali in navajali razne Rotschilde, Rockefellerje, nihče pa ni našel pravega odgovora, ki je bil — Tito. In potem

so v časopisu našli, kaj vse naj bi Tito imel — več kot dvajset dvorcev v vsej Jugoslaviji, dve jahti, „modri vlak“, specialna letala itd. Za razliko od njega je bil Stalin neverjetno skromen človek. Živel je v neki majhni hišici, ki je bila hiša čuvarja Kremļa. Imel je samo dve sobi in ničesar več.

MLADINA, Ljubljana, 20. jan. 89/27.

med vrsticami

(nadaljevanje s 13. strani)

nedemokratičnost, zastarela politika, nespoštovanje demokratičnih institucij, nespoštovanje osnovnih človekovih pravic in prevladovanje večinskega,

srbskega naroda nad jugoslovansko politiko.

Najbolj ostre obsodbe zveznih, srbskih in pokrajinskih forumov pa je bilo po besedah BBC slišati na seji RK SZDL Slovenije, kjer so poudarili, da se skozi sedanjo kosovsko tragedijo izraža dejstvo, da je v Jugoslaviji prevladala politična struktura večinskega naroda.

Edinole dunajski DIE PRESSE je spregovoril o usahlem jugo-gospodarstvu. „Jugoslovansko gospodarstvo je zabeležilo nov neslaven rekord: dinar je v enem samem tednu izgubil 5,7 odstotka vrednosti. Od novega leta je dinar v primerjavi z dolarjem izgubil 27,97 odstotka vrednosti. Cene v industriji so se januarja povečale za 333 odstotkov glede na januar 1988, inflacija dosega mesečno stopnjo 20 odstotkov, proizvodnja pa je bila januarja manjša za 12 odstotkov. Vsi čakajo na novo vlado.“

TELEX, Ljubljana, 9. mar. 89/14 in 15.

šenja z italijansko okupacijsko oblastjo ter Stražarji, intenzivno pa naj bi si tudi ilegalno dopisovali s tujino. Pozapri so jih ter jim zaplenili vse prostore, vključno s cerkvijo sv. Jožefa. Oblast namreč potrebuje za svoje delovanje poleg legitimnosti tudi prostor, kjer lahko svoje posle nemo-teno opravlja. In če ne prvega ne drugega nima, si pač pomaga z nasiljem in krajo. Temu se v revolucionarni terminologiji reče „boj proti sovražnikom ljudstva“ in „nacionalizacija“. Žrtve tovrstnih metod so bili tudi jezuiti.

Pater Janko Koncilja (80-letni jezuit) je ena izmed žrtev duhovniških procesov. (Iz pogovora z Mladino objavljamo nekaj njegovih izjav — op. NL.)

Leta 1948 so istočasno zaprli šest jezuitov. Na vsak način so nas skušali povezati z italijanskimi

oficirji, čeprav dejansko nismo imeli med vojno nobenih stikov z njimi, razen ko smo intervenirali za obsojene in internirane ljudi. Te procese so nam skonstruirali zato, da bi nam lahko potem zaplenili naše imetje.

Prepričan sem, da sem bil v zaporu zato, ker nisem dovolil, da bi se naš redovni brat Sušnik v naši cerkvi sestajal z oficirjem tajne policije. Nisem hotel dati cerkve v te namene. Oficirju so pravili Acko. Ko me je Acko zagledal v preiskovalnem zaporu, je takoj rekel: „Koncilja, pet let vam ne uide!“ Sedem mesecev povrh pa mi je navrgel zato, ker sem mu nekoč rekel, da laže, kar tudi v resnici je.

Sojenje je trajalo tri dni. Tožilec mi je očital pomanjkanje socialnega čuta kot eno mojih glavnih pomanjkljivosti. Jaz pa sem mu

rekel, da sem vsaj enega človeka, delavca, rešil gotove smrti v Gornarsu. Nato je bil tiho in se ni več ukvarjal z mano.

Nekako do leta 1950 je bilo v zaporih zelo hudo. Bilo je veliko mrčesa, bolh, stenic, miši...

Leta 1958 so zaprli še pet naših redovnikov.

Takrat smo izgubili samostan, dom duhovnih vaj na Zrinjski ulici 9, cerkev sv. Jožefa in vrt. Že pred časom smo poskušali to dobiti nazaj, a zaman.

S krivično obsodbo se je storila velika krivica meni in mojim zdaj že pokojnim sobratom. Pričakujem, da se bo ta krivica priznala in popravila ter da se bo jezuitski družbi v celoti vrnilo odvzeto premoženje. Sem za obnovo mojega sodnega procesa.

MLADINA, Ljubljana, 13. jan. 89/60 in 61.

oglasi

● DRAGI ROJAKI, POTUJETE V EVROPO? Na pragu domovine, v središču stare Gorice, ob lepem drevoredu Corso Italia, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu. Najmodernejši komfort (kopalnica, telefon, radijski sprejemnik, barvna televizija, mini bar, klimatizacija). Zeto ugodne cene: enoposteljna soba 62,50 DM, dvoposteljna 92,40 DM. — Vinko Levstik, PH-PALACE HOTEL, Corso Italia 63, I-34179 Gorizia, tel. 04 81 / 82 1 66, telex 461154 PAL GO I.

● Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. — Obrnite se na naslov: Gebr. HORZEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-4010 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). — Informacije dobite pisмено ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

● RAČUNALNIKI: Sinclair 48 K DM 245,—. Vse vrste Commodore, Schneider, Atari RADIOAPARATI, AVTORADIO Hi-Fi. Razni stroji in orodje. Eksportni popust. — Jode Discount Markt, Schwant-halerstr. 1, 8000 München 2, BRD.

● SLOVENKA, vdova, stara 67 let, ki živi blizu Frankfurta, želi spoznati poštenega, osamljenega Slovence, za življenje v dvojce. — Naslov Vam posreduje uprava Naše luči pod pogoji, kot so navedeni, v spodnjem črnem pasu na tej strani (števil. 2).

● V centru Ljubljane PRODAM samostojno stoječo delavnico (8 x 7 m) na parceli 311 m². Dvorišče tlakovano. Cena 390 mio. din. — Ponudbe na naslov: Albrier, Postfach 77, A-9500 Villach, Austria.

● V Mariboru-Tezno, Ukrajinska 34, prodam enonadstropno vilo s petimi parketiranimi sobami, verando, kopalnico, desetmetrsko teraso, novo garažo in 1983. leta zgrajenim prizidkom. V kleti še ena soba, kuhinja in pralnica. Vrt ima urejeno ograjo. Je ob mirni asfaltni ulici, poleg trgovine in banke, dve minuti od avtobusne postaje. — Informacije na telefonu: Švedska 0418-11905 ali 0418-35426, M. Prevolnik, Pilakersg. 11, S-261 41 Landskrona.

**Če potujete v München,
Vas pričakuje
HOTEL ERBPRINZ
Sonnenstr. 2, 8000 München 2
tel. 089 / 59 45 21.
Družina Zupan**

Pred kratkim je izšel prvi objektivni pregled tega, kar se je med zadnjo vojno v Sloveniji zgodilo.

Stane Kos: STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSKEM, 1. del.

Knjiga stane 210 šilingov ali 30 mark oz. enako vrednost v drugih valutah. Naročate jo lahko na naslovu: Mohorjeva knjigarna, Viktringer Ring 26, A-9020 Klagenfurt.

preberite!

PREVEDE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmeni s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih glasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 200 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 5 avstrijskih šilingov (ali pa enaka vrednost v drugi valuti). Oglase je treba vnaprej plačati. Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v mednarodnih poštnih kuponih pristojbino za dvojce pisem za tujino.

smeh je najboljše razkužilo za jetra

(Da je črni humor na tej strani iz PAVLIHE, ni menda treba posebej praviti.)

Intervenirati morajo organi za notranje zadeve, ker prihajajo misli iz glave.

Pravijo, da je skrivna ljubezen najlepša. Vsi ti jo zavidajo.

Rezultati volitev so naprej znani, oblast nima pred ljudstvom česa skrivati.

„Kaj sodite o tem violinistu?“ je vprašala gostiteljica angleškega dramatika Bernarda Shawa.

„Spominja me na Paderewskega,“ je odgovoril ta.

„Saj Paderewski sploh ni violinist!“

„Prav zato me nanj spominja.“

Do grla smo v socializmu.

Francoski dramatik Molière je po dolgi bolezni srečal znanca, ki ga je le malo poznal.

Znanec se je začudil: „Vi, Mo-

lière, tu? Mislim sem, da ste že dolgo mrtvi.“

„No, pa vas niti na moj pogreb ni bilo!“

Gorbačovova žena Reaganovi ob odhodu Reaganov z vlade: „Vidiš, Nancy, prednost znanstvenega socializma je v tem, da ti zlepa ni treba iti.“

„Mihec, ribje olje moraš popiti, nič ne pomaga!“

„Zakaj naj bi ga popil, če nič ne pomaga?“

Ni dneva, da bi se ne pocenil naš ugled.

Natakar gostu: „Če pijete zato, da bi pozabili, morate plačevati sproti.“

Socializem je mogočna reka brez obrežja, zato nikakor ni mogoče izplavati.

Gost, ki se ima za duhovitega, natakarku: „Prosim vroč čaj z ledom!“

Natakar: „Ali hočete tudi slami-

co ali si jo boste potegnili iz glave?“

Slovenski zapori imajo že od jeseni primanjkljaj za štiri osebe.

„Iz svojega bivšega moža sem naredila milijonarja.“

„Kaj je bil pa prej?“

„Milijarder.“

Ali nisem prezgodaj izstopil iz partije? Zdaj se namreč govori, da le ne bo sestopila.

Gospa pri okencu na železniški postaji: „Prosim eno vozovnico za Drago!“

Prodajalec vozovnic začne v zadregi iskati po seznamu železniških postaj, potem pa vpraša gospo: „Kje pa je Draga?“

„Tamle na klopi sedi.“

Nič ne traja tako dolgo kot trenutne težave.

Erscheinungsort: Klagenfurt
Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt
Viktringer Ring 26
P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek, 62, Offley Road, London SW9 OLS. (Tel. 01-735-6655).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstr. 1, 4053 Haid b. Ansfelden. (Tel. 07229 - 88 35 64).

P. Andrej Kropelj, minorit, Mariahilferplatz 3, A-8020 Graz.

Anton Štekl, Einsiedlergasse 9—11, 1050 Wien. (Tel. 0222/55 25 75).

Slovenski socialni urad, Einsiedlergasse 9—11, 1050 Wien.

(Tel. 0222/55 25 75).

Janez Žagar, Feldeggasse 1, 6800 Feldkirch, Vorarlberg.

(Tel. 05522 - 26 4 04 ali 05522 - 21 5 85).

Slovenski dušnopastirski urad, Fridtjof-Nansen-Str. 3, 9800 Spittal/Drau.

BELGIJA

Vinko Žakelj, Guill. Lambert laan 36, B-3640 Eisden. (Tel. 0032/11/76 22 01).

Kazimir Gaberc, avenue L. Empain 19, Marcinelle, B-6001 Charleroi.

(Tel. 071 - 36 77 54).

FRANCIJA

Prelat Nace Čretnik, 78 Avenue Gambetta, 75020 Paris. (Tel. (1) 43 61 80 68).

Jože Flis, 3 Impasse Hoche, 92320 Chatillon. (Tel. (1) 42 53 64 43).

Stanislav Kavalir, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Mericourt.

(Tel. 21 70 91 88).

Anton Dejak, 4 rue Sainte Barbe, 57710 Aumetz. (Tel. 82 91 85 06).

Jože Kamin, 14 rue du 5 Decembre, 57800 Merlebach. (Tel. 87 81 47 82).

François Pavalec, 17 rue de Sospel, 06300 Nice. (Tel. 93 56 66 01).

NEMČIJA

Msgr. dr. Janez Zdešar, Rosenstraße 26, 8011 Heimstetten b. München.

(Tel. 089 - 90 30 050).

Martin Horvat, 1000 Berlin 62, Kolonnenstraße 38. (Tel. 030 - 788 19 24).

Pisarna Slovenske misije: 1000 Berlin 61, Methfesselstraße 43, Kolpinghaus.

(Tel. 030 - 785 30 91 do 93).

Janez Pucelj, 4200 Oberhausen 11, Oskarstr. 29. (Tel. 0208 - 64 09 76).

Stanko Čeplak, diakon, 4200 Oberhausen 11, Oskarstr. 29. (Tel. 0208 -

64 09 76).

Martin Mlakar, 5657 Haan 1, Hochdahler Str. 14. (Tel. 02129 - 13 92).

Vladimir Jereb, 6000 Frankfurt 70, Holbeinstr. 70. (Tel. 069 - 63 65 48).

Stanko Gajšek, 6800 Mannheim 1, A 4, 2. (Tel. 0621 - 28 5 00).

Ciril Turk, 7000 Stuttgart 1, Stafflenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).

Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 78 8 14).

Vili Stegu, 8070 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3, 1/2. (Tel. 0841 - 34 4 74).

Jože Bucik, 8900 Augsburg 22, (Göggingen), Klausenberg 7 c.

(Tel. 0821 - 97 9 13).

Slovenski dušnopastirski urad, 7900 Ulm, Olgastraße 137.

(Tel. 0731 - 27 2 76).

Slovenski župnijski urad (Marijan Bečan, Branko Rozman), Liebigstr. 10,

8000 München 22. (Tel. 089 - 22 19 41).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, Guill. Lambert laan 36, B-3640 Eisden. (Tel. iz Nizozemske:

09 - 32 11 76 22 01).

ŠVEDSKA

Jože Drolc, Parkgatan, 14, 411 38 Göteborg. (Tel. 031 - 11 54 21, v Malmöju:

040 - 23 24 78).

ŠVICA

P. Robert Podgoršek, Seebacherstr. 15, Postfach 521, CH-8052 Zürich.

(Tel. 01 - 301 44 15 in 01 - 301 31 32).

Pisarna Slov. misije, Schaffhauserstr. 466, CH-8052 Zürich.

(Tel. 01 - 301 31 32).

P. Damijan Frlan, Kapuzinerstr. 18, CH-4500 Solothurn. (Tel. 065 - 22 71 33).